

Förnuft och Känsla

Sense and Sensibility

Avesta Art 2012

Innehåll

Förord/Preface	3
Förnuft och Känsla/Sense and Sensibility	4
Avesta Art.	6
Vanna Bowles	8
Giacomo Costa	10
Mikael Ericsson	12
Johnny Boy Eriksson	14
Pontus Ersbacken	16
Henry Grahn Hermunen	18
Lena Johansson Andreas Johansson	20
Matti Kalkamo	24
Achilleas Kentonis Maria Papacharalambous	26
Johannes Nyholm	30
Cassandra Rhodin	32
Topi Ruotsalainen	34
Inger och Lasse Sandberg	36
Guangjuan Zhang	38
Björn Lövin's Galleri	40
Björn Lövin Gallery	41
Konst i själva verket/Art in the Works	42
Optik-Tivoli	46
Verkförteckning/List of art	48
Fakta/Facts	50
Karta/Map	51

Välkommen

Förnuft och Känsla är tillgångar som vi människor tillskriver oss själva. Två tentakler som gör att vi kan navigera i tillvaron – relatera till vårt eget jag och andra människor, till natur och världsallt, till all den verksamhet som vi människor åstadkommer. Begreppen utmålas ofta som motsatser. Ibland lyfts de fram som signum för det mänskliga – det som skiljer oss från andra arter på planeten Tellus.

Förnuft och Känsla är tema för Avesta Art 2012. Sexton konstnärer från olika länder utmanar våra föreställningar. De överraskar, ställer frågor, pekar på vägval och ger oss ro – och oro. Förnuft och Känsla bjuder spännstiga möten med konstverk som är yvigt trotsiga, bräckligt sköra, mångbottnat analytiska och förunderligt sköna.

För oss i Avesta Arts organisation är det alldeles underbart att få möta dessa oförutsägbara konstnärer och se hur deras kreativitet blommar fram i Verket. En hel sommar ska deras verk nu beröra tusentals besökare i olika åldrar. Hur mycket rikare – och friskare – vore inte vi människor om vi gav större utrymme åt konstnär och konstverk även ute i städer och samhällen?

Avesta gamla järnverk, Verket, är nu en arena för konst, historia och naturvetenskap. Hela Verket är ett läromedel i allt från matematik och fysik till existentiella frågor. Barn, tonåringar, vuxna – alla kan vi här fördjupa våra kunskaper och ladda oss själva med ny energi.

Bergslagssatsningen Kultur och Turism lyfter fram Avesta Art som inspirerande exempel på mötet mellan kulturarv och vital samtidskultur. I en pakt mellan konstnoderna Meken i Smedjebacken, Maskinhuset i Grängesberg och Avesta Art utvecklar vi nu Konstrum Bergslagen med gemensam klangbotten i industrihistoria och samtidskonst.

Avesta Art arrangeras av Avesta kommun. Kunskapssatsningen Avesta Art Academy går vidare, och i samverkan med Länskonst Dalarna inleds nu etableringen av ett samlat Barnbildcentrum. Generösa bidrag lämnas av Landstinget Dalarna, Länskonst Dalarna och Arbetsförmedlingen.

Varmt välkommen till Avesta Art, en konsthändelse med Förnuft och Känsla!
Kenneth Linder
Avesta kommun, chef för Verket

Welcome

Sense and Sensibility are assets that we humans ascribe to ourselves. Two antennae that allow us to navigate in our environment – relate to our own ego and other people, to nature and the universe around us, to all the enterprises we people undertake. These qualities are often made out to be opposites. Sometimes they are taken up as characteristics of being human – what separates us from other species on the planet Tellus.

Sense and Sensibility is the theme for Avesta Art 2012. Sixteen artists from various parts of the world challenge our ideas. They surprise, ask questions, point out directions and calm us – or alarm us. Sense and Sensibility offers a spirited meeting with works of art that are utterly defiant, delicately fragile, intricately analytical and amazingly beautiful.

For us in the Avesta Art's organisation it is marvellous to meet these unpredictable artists and watch as their creativity blossoms in The Works. Their works will have a profound effect on thousands of visitors of all ages during the whole summer. How much richer – and healthier – wouldn't we people be if we gave more space to artists and their works in our society and towns?

Avesta's old ironworks is now an arena for art history and natural science. The whole Works is a teaching tool for everything from mathematics and physics to existential questions. Children, teenagers, adults – we all can improve our knowledge and in doing so recharge our batteries.

The regional authority for culture and tourism points to Avesta Art as an inspiring example of the meeting between cultural heritage and a vigorous contemporary culture. An agreement has been reached between the three art centres – Meken in Smedjebacken, Maskinhuset in Grängesberg and Avesta Art – to develop Konstrum Bergslagen, a regional effort based on industrial history and contemporary art.

Avesta Art is arranged by the Municipality of Avesta. The educational effort in Avesta Art Academy continues to develop and is now setting up a centre for children's pictures together with the County Art Consultants. Generous contributions have been made by The Dalarna County Council, the County Art Consultants and the Swedish Public Employment Service.

We warmly welcome you to Avesta Art – an artistic event with Sense and Sensibility!
Kenneth Linder
Municipality of Avesta, Director of Verket

Förnuft och Känsla

Avesta Arts tema Förnuft och Känsla har visat vägen till konstnärer som berör livets stora frågor: Vad är det som utmärker oss människor? Vad bottnar vi i? Vad strävar vi efter? Hur relaterar vi till den omgivning som faktiskt skapar förutsättningarna för livet på jorden?

Hjärna – hjärta, natur – kultur, människa – djur, civiliserad – vild, stad – skog, instinkt – drift, dygd – synd, ordning – kaos... Listan med ord som kan kopplas till temat är lång. Fenomen som bildar kontrast till varandra behöver ändå inte vara motsatspar.

I den grekiska mytologin är Apollo och Dionysos båda Zeus söner, den ene solens och sanningens gud, den andre vinets och extasens gud. I vår tid låter vi dem symbolisera individualism mot helhet och solidaritet, ljus mot mörker, civilisation mot ursprunglig natur, men för de gamla grekerna var de aldrig motsatser eller rivaler. På senare år har tankegångarna om balans i tillvaron fått genomslag även i vår kultur. Det gäller att skapa balans mellan ytterligheter, vinna harmoni och vara mer närvarande i nuet. Mindfulness med inspiration från österländsk filosofi är en trend i träning, mathållning och mycket annat.

Andra infallsvinklar ger exponeringen av djur. I fablernas värld låter vi djuren anta mänskliga karaktärer och betraktar sedan vår egen verklighet genom dem. Vi gör också tvärt om, tillskriver människor drag från djurvärlden: Hungrig som en varg, bete sig som apa, gris eller svin, åka med snigelfart. En opålitlig person är en orm. Någon fjädrar sig eller är fåfång som en påfågel. Listig som en räv, stark som en björn, men vacker som en ...

dag. När det gäller yttre likheter mellan djur och människor talar vi om t.ex. kattögon och höknäsa. Förnuftet och skattet anses skilja oss människor från andra varelser – men hur är det med känslor?

Förnuft och känsla är också Jane Austens roman från 1811 om de båda systrarna Dashwoods olika personligheter. Elinor representerar förnuftet, fogar sig inom sociala ramar, biter ihop och håller masken. Marianne är den passionerade känslomänniskan, en romantiker som nästan dör i sviterna av brustet hjärta.

Avesta Art 2012 bjuder till upptäcktsfärd med frågor och utropstecken om Förnuft och Känsla. Kanske ger själva Verket med sin kontrastfyllda harmoni en del av svaren...

Sense and Sensibility

Avesta Art's theme this year, *Sense and Sensibility*, has been a guiding light to artists who deal with life's major questions such as What distinguishes us as humans? What are our origins? What are we striving after? What is our relationship with our surroundings that in fact create the conditions for life on Earth?

Brain – heart, nature – culture, man – animal, civilised – wild, town – woodland, insight – instinct, virtue – sin, order – chaos... The list of words that can be linked to the theme is long. Even so what creates contrast one to other need not be pairs of opposites.

In Greek mythology Apollo and Dionysus were both sons of Zeus, one the god of the sun and the truth, the other the god of wine and ecstasy. In our age we let them symbolise individualism against totality and solidarity, light against darkness, civilisation against primitive nature while for the ancient Greeks they were never opposites or rivals. In later years thoughts about balance in our existence have even had an impact on our culture. It is a question of creating a balance between extremes, achieve harmony and think more about the present. Mindfulness inspired by eastern philosophy is a trend that affects training, diet and much else.

Other aspects highlight animals. In the world of fables, we give animals human characteristics and then view our own reality through them. We also do the opposite, ascribing animal characteristics to people – cunning as a fox, hungry as a wolf, head in the sand like an ostrich, monkey see – monkey do, chicken hearted, be piggish, move at a snail's pace. A deceitful person is a snake in the grass. Somebody struts or is as proud as a peacock. Seldom are the comparisons flattering. Sense and laughter are seen as separating us from the animal world – but what about emotions?

Sense and Sensibility is also Jane Austin's novel from 1811 about the different personalities of the two Dashwood sisters. Elinor represents sense, holds herself within the bounds of social mores and is the epitome of prudence and self control. Marianne is the passionate, emotional one, a romantic who nearly dies of a broken heart.

Avesta Art 2012 offers a journey of discovery with questions and exclamations about Sense and Sensitivity. Maybe *The Works* itself with its contrasting harmony can provide some of the answers...

Avesta Art

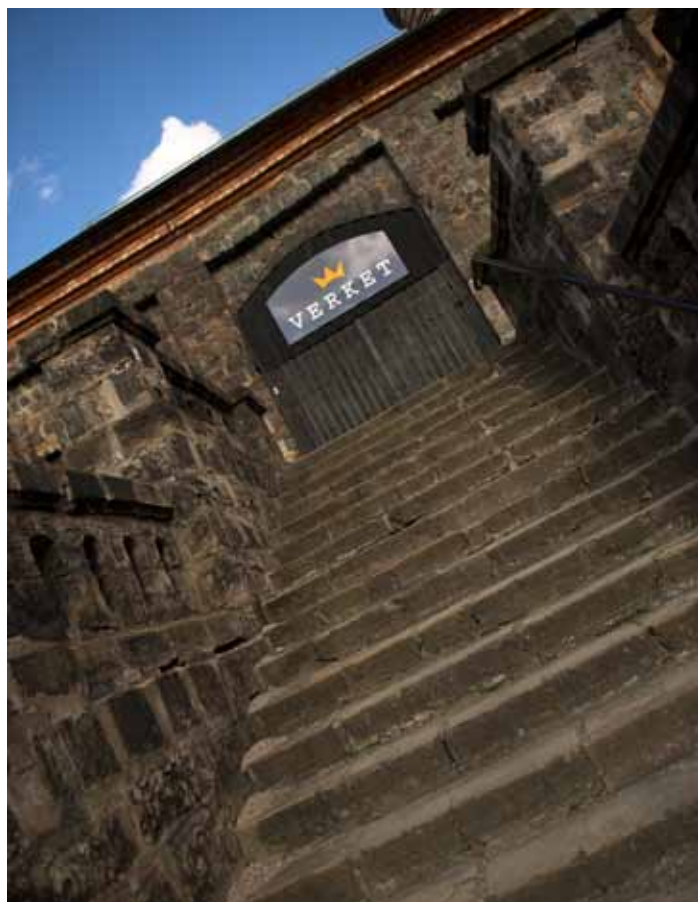
Järnet rann i vitglödande strömmar, blev till plåtar, trådar och framtidstro i samhällsbygget som förnyade Sverige. Avesta var tidigt på arenan när den storskaliga industrialismen tog fart. Den första masugnen i det då så moderna järnverket blåstes på 1874. Arbetarna med yrkesskicklighet, flit och värdighet var nyckelpersoner. Men utan visionärer och entreprenörer hade Avesta – och världen – aldrig vågat språnget till en ny tid. Initiativet i Avesta är starkt förknippat med Hampus August Cornelius som också gick i spetsen för järnvägsutbyggnad, massaindustri, elkraft och telefoni.

120 år senare var järnverket sedan länge gammalt. Glöden hade falnat, valsarna hade slutat att rulla. Industriminnet var i Avesta kommuns ägo – räddat från att bli en ruin. Kulturchef Lars Åke Everbrand såg sig nyfiket omkring – sökte ny laddning för att skapa ny framtidstro. Så föddes Avesta Art: Samtidskonst ger ny hetta när järnhyttan blir konsthall! En utställning av unik art! 1994 inleddes arbetet, 1995 hölls premiärutställningen. Mottagandet från både konstnärer och besökare var omedelbart, stort och positivt.

Avesta Art har placerat Avesta på konstens Sverigekarta. Tio Avesta Art-

utställningar har hittills visat verk av 156 konstnärer och samlat 260 000 besökare. Gensvaret för samtidskonst har inspirerat Avesta kommun att välja konstnärliga uttryck också för att tolka och tydliggöra industrihistorien. I martinverksopera och interaktiva gestaltningar av masugnarnas funktion förenas teknik, skönhet och lekfullhet – en satsning som är internationellt prisbelönt. Bergslagssatsningen uppmärksammar Avesta gamla järnverk som ett intressant exempel på hur industrihistoriens hus kan leva vidare i nya spännande sammanhang.

Med nya ögon ser Avestaborna och Avesta kommun nu på det anrika industriområdet Koppardalen. De vackraste byggnaderna från järnverkets epok lyfts fram och får ny betydelse som arbetsmiljö för design- och servicekontor – enligt arkitekturrådet finns här Dalarnas vackraste arbetsplats. Kontakten mellan det industriella kulturarvet och köpstaden förstärks. Under valvslagna tak i underjorden väntar kulturarvet från den äldsta industrihistorien, 1600-talets kopparbruk. År 2010 startade Avesta Art Academy med egen konstskola och värdefulla seminarier för konstnärer, curators och beslutsfattare.

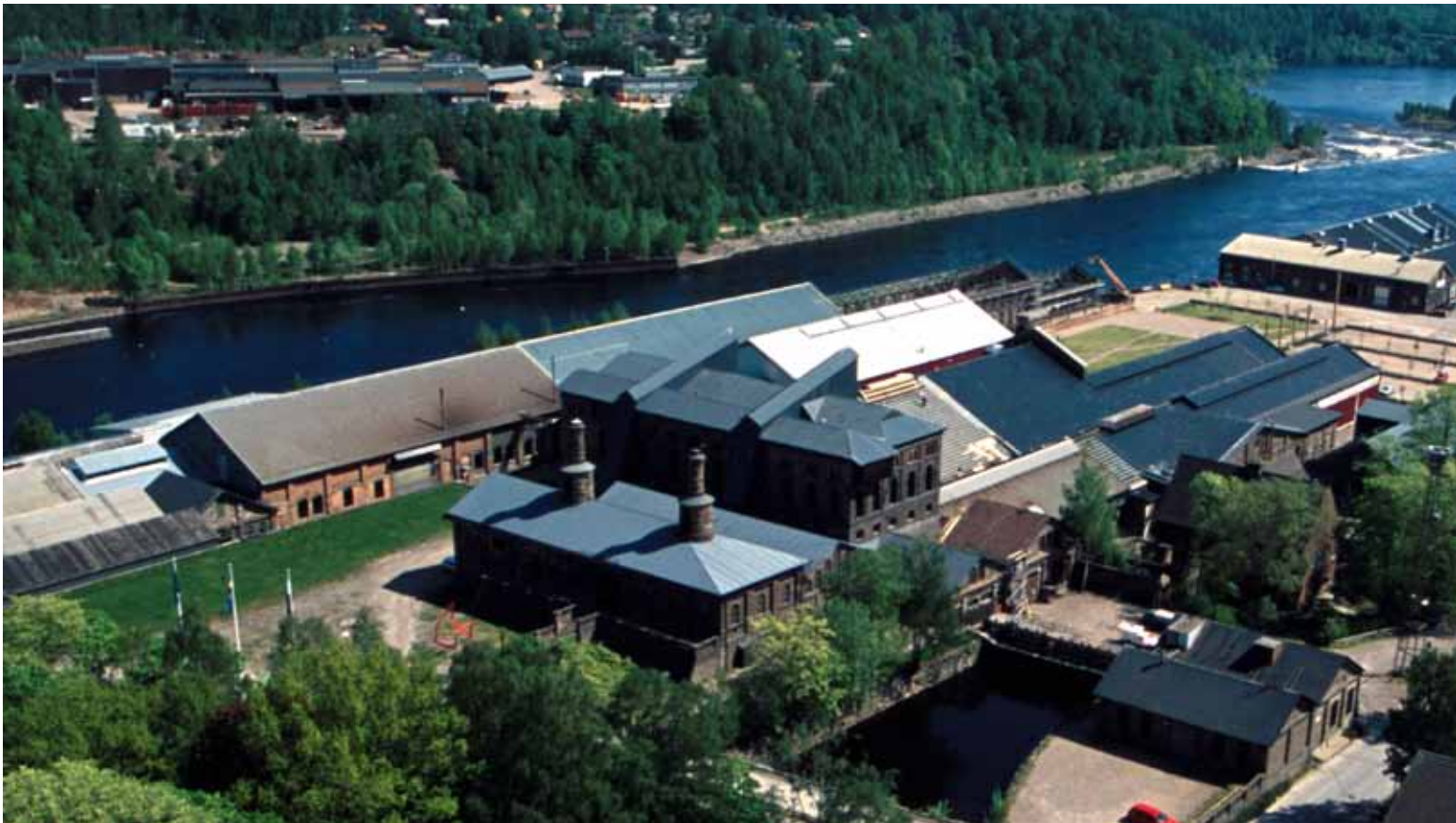

The iron ran in white-hot streams and was turned into sheets, wire and optimism for the future in the building of a society that regenerated Sweden. Avesta was among the first when large-scale industrialism gathered speed. The first blast furnace in the ever so modern ironworks first breathed life in 1874. The workers with craftsmanship, diligence and dignity were the key to success. But without visionaries and entrepreneurs, Avesta – and the world – would have never dared take the leap into a new age. The initiative in Avesta is strongly bound to one man, Hampus August Cornelius, who was also at the forefront in the expansion of the railways, the pulp industry, electric power and telephony.

120 years later the ironworks had for a long time been a thing of the past. The glow had faded, the rolling mills had stopped rotating. The industrial memory was owned by Avesta, saved from becoming a ruin. Cultural director Lars Åke Everbrand looked around, searching for a source of energy to recreate that optimism for the future. And Avesta Art was born – contemporary art would generate heat by turning the smelting house into an art gallery! An exhibition of unique art! The work started in 1994 the premier was held the following year. The reaction from both artists and visitors was immediate and enthusiastic.

Avesta Art has firmly placed Avesta on the art map of Sweden. Ten Avesta Art exhibitions have so far shown the works of 156 artists and attracted 260,000 visitors. The response to contemporary art has also inspired Avesta to choose artistic expression to interpret and clarify industrial history. The Martin Hearth Opera and the interactive display of the blast furnace's function combine technology, beauty and light-heartedness – works that have won prizes internationally. The investments in the mining district highlight Avesta's old ironworks as an interesting example of how historical industrial buildings can live on in a new and exciting context.

The community of Avesta now looks at the historical Kopparåsen industrial site with new eyes. The most beautiful buildings from the age of the ironworks are highlighted and take on new importance as design and service offices which, according to the architectural council, are the most beautiful workplaces in Dalarna. The contact between the industrial heritage and the modern commercial city are reinforced. Underground under the arched roof awaits a cultural heritage from the origins of the industrial age, the 17th century copper works. In 2010, Avesta Art Academy started with its own art school and valuable seminars for artists, curators and decision makers.

Vanna Bowles

I det smala svarta skeppet på masugnarnas mellanplan lyser Vanna Bowles verk som altartavla i ett kor. Hyttans rundbågade resliga fönster förstärker katedralskänslan och det svärtade glaset bidrar till mystik. I fokus finns *Bush Stories* – en installation med flera dimensioner, både bokstavligt och bildligt. Ur en teckning med män växer fåglars värld fram. När allt ställs på sin spets är kanske andra arter starkare än homo sapiens. På golvet ligger papegojor, förkvävda av instängdhet eller möjligen offrade i kampen om makten över naturen, vem vet?

Vanna Bowles verk i Avesta Art leder tanken till 1900-talet, ja, faktiskt till 1930-talet, den tid då Avestas stora, ståtliga järnverk fann sig besegrad av en ny tids nya teknik. Mannen i bildens centrum är snarare en förbispningen industrialist än en ledare som kommer med räddning. En av hans assistenter är redan utmanövrerad av fåglarna. Den andre skulle kunna vara förrädaren, men även han är tagen i besittning av grenverk och fågelliv – inte heller hans lösning kunde rå på det nya.

Vanna Bowles teckning ser ut att vara inspirerad av ett stilrent svart-vitt fotografi. Inramningen bildar kontrast, uttrycker ett överdåd, en svulstighet, förknippad med 1800-talets borgerskap. Naturen, som i andra verk av Vanna Bowles tecknas i romantiska drag, har här burdust skaffat sig övertag. Vilt och bångstyrt växer vegetationen ut ur människans huvuden, och fåglarna tycks ha funnit sitt paradys. I andra verk har betraktare tolkat det organiskt växande

samhället. Här andas snarare människans misslyckande i relationen till naturen, en uppgivenhet, en civilisations undergång.

1800-talets bildvärld med motiv anknutna till den viktorska eran och just borgerskapets framväxt intresserar Vanna Bowles. Hon undersöker och fascinerar av ytligheten, av sociala koder och av människors förmåga att upprätthålla fasader, i en tid med stora samhällsomvandlingar. Även 1800-talets exotism med vurm för det främmande – för fjärran platser och "utforskade" folkliga kulturer – tar ofta plats i hennes konst. Långt före henne närde bl.a. Paul Gauguin och Anders Zorn samma intresse.

Vanna Bowles skapar sina verk i gränslandet mellan teckning, skulptur och installation. Hon har själv studerat teater, och hennes konstverk kan ha drag av scenografi. Anknnytning finns också till det tidigt museala, till kuriosa-kabinetter med nästan oförklarliga samlingar av föremål från olika tidsepoker.

I spänningen mellan det naturliga och det av människan tillrättalagda finns anknnytningar också till Jean-Jacques Rousseau. Vanna Bowles verk väcker tankar om vad som är artificiellt och vad som har äkthet – och därmed förutsättningar för hållbarhet – i vårt moderna samhälle.

Vanna Bowles är född 1974 i Göteborg, utbildad i teater och konst i Göteborg, Århus och Berlin, och sedan vid konstakademien i Oslo, där hon nu bor och verkar. I Sverige representeras hon av Galleri Angelika Knäpper. Utanför Norden har Vanna Bowles ställt ut i bl.a. Amsterdam och New York.

In the narrow black nave on the middle floor of the blast furnace, Vanna Bowles' work shines like an alterpiece in a choir. The smelting house's lofty Norman arched windows reinforce the impression of being in a cathedral and the blackened glass contributes to the mystical feeling. The focus is on *Bush Stories* – an installation with several dimensions, both literally and figuratively speaking. From a drawing of men the world of the birds blooms. In truth, other species may be stronger than Homo sapiens. Parrots lie on the floor, suffocated from being cooped up or possibly sacrificed in the fight for power over nature, who knows?

Vanna Bowles' work at Avesta Art takes thoughts back to the 20th century, more exactly to the 1930s, the time when Avesta's majestic ironworks was defeated by the technology of a new age. The man in the centre of the picture is more an industrialist who has been overtaken by events than a leader who is coming to the rescue. One of his assistants has been has already been outmanoeuvred by the birds. The other could be a traitor but even he has been seized by the foliage

and the birdlife – not even his solution could affect the march of progress.

Vanna Bowles' drawings look as though they have been inspired by stylistically pure black-and-white photograph. The setting creates contrast, expresses an extravagance, a pompousness associated with the 19th century bourgeoisie. Nature, which in other works of Vanna Bowles is drawn with romantic lines, has abruptly acquired the upper hand here. Wild and uncontrollable, the vegetation grows out of the man's head, and the birds have found their paradise. In other works the onlooker has interpreted the organic growing society. Here there is a feeling of man's failure in his relationship with nature, a resignation, the collapse of civilisation.

The pictorial world of the 19th century connected to the Victorian era and more precisely the rise of the bourgeoisie is of great interest to Vanna Bowles. She examines and is fascinated by the superficiality, social mores and people's ability to erect façades at a time of social upheaval. 18th century exoticism with a craze for the alien – for foreign places

and 'unexplored' cultures – is often found in her art. Long before her Paul Gauguin and Anders Zorn were both driven by the same interest.

Vanna Bowles creates her work in the frontier between drawing, sculpture and installation. She has studied the theatre and her works have a touch of stage design. There are also links with the early world of museums, with curio cabinets containing almost inexplicable collections from various ages.

In the tension created by the natural world and that devised to suit man there are also links to Jean-Jacques Rousseau. Vanna Bowles works awaken thoughts of what is artificial and what is real – and with it the foundation for sustainability – in our modern society.

Vanna Bowles was born in 1974 in Gothenburg and studied theatre and art in Gothenburg, Århus and Berlin and then at the National Academy of the Arts in Oslo where she now lives and works. In Sweden her works can be found at Angelika Knäpper Gallery. Outside Scandinavia Vanna Bowles has exhibited in places like Amsterdam and New York.

Giacomo Costa

Staden reser sig med svärta, silhuetter och mellan byggnadsverken gapar smala svalg. Storstaden – industrialismens produkt och förutsättning – tar det gamla industriminnet i besittning genom Giacomo Costas stora bilder i Avesta Art 2012. Urbana storstäder kunde konstrueras tack vare tekniska landvinningar i språnget till industrisamhället, och storskaliga industrier, nydanande transportsystem och andra moderniteter kunde bemannas genomorstädernas expansiva byggnationer som skapade bostäder till lavinartat växande invånarantal. Industri och stad är kommunicerande kärn i en mer än hundraårig samhällsomvandling som i grunden förändrade människans relation till naturen.

Giacomo Costas verk utmanar uppfattningar om storstadens väsen. Stadens struktur, arkitektoniska tilltal och position i ekosystemet är motiv som han belyser i varierande perspektiv. Bland skyskrapor, som trots sin trängsel tycks ödsliga, tränger träd sig fram. Träden reser sig högre än högresta hus, men det faktum att de växer där verkar inte alltid vara naturens seger över asfalt och betong utan människans gärning. Även träden hålls ofta på plats med tydliga stålkonstruktioner.

I den stora hallen vid martinverken tronar en sjunken stad. Skelettliknande huskroppar gapar tomma och ruinerna av en bro leder tanken till en antik kolonnordning. Undervattensvegetationen har vunnit terräng och på himlastället skimrar vattenytan ljust. Där guppar flöten som hemlighetsfullt fiskar bland grönskan – eller är det kanske nödballonger från en dränkt civilisation?

Giacomo Costa har valt fotografi som sitt konstnärliga uttryckssätt. Efter år med realistiskt fotografi av människors kroppar, bergslandskap och städer väcktes hans lust att omforma bilderna till egna motiv, till fiktioner – så som

t.ex. en målade konstnär kan gestalta stämningar och teman. Idag arbetar han främst med helt digitala bilder.

Giacomo Costas stadslandskap i förvandling ter sig vid en första anblick dystra. Städerna ser spöklikna ut – som om människor har flytt och lämnat dem åt sitt öde. Naturen återerövrar sitt territorium. Industrisamhällets stolthet rämnar till ruiner.

Den som vill se möjligheter vänder på perspektiven – observerar förutsättningarna för att skapa något nytt. Kanske vill Giacomo Costa påminna om att allt går i cykler. En epok klingar av till förmån för en ny. Ett maktcentrum ersätts av ett annat. En världsbild förpassas till historien och ett paradigmskifte sker. Lager läggs på lager, skikt på skikt. Tiderna avlöser varandra, men spår från det förflutna dröjer kvar. Urbaniseringen fortgår i världen, inte minst genom förtätning, och det ökade trycket på markytan stimulerar nya sätt att tänka. Både bostäder och trädgårdar placeras på tak. Historien bidrar till identitet, och modernismen i 1900-talets skyskrapor kittlar drömmen om den hållbara nya staden. Bilden av den sjunkna storstaden blir vår samtids svar på sägenomspunna Atlantis – och myter behövs även nu.

Giacomo Costas bilder speglar också människan, hennes livscykel, fasader och förfall. Till och med hans arbetsmetod – att genom ny teknik manipulera landskap – är överförbar till vårt sätt att planera och omvandla miljöer. I hans science fiction-nära motiv finns många bottnar som ömsint väcker engagemang för kärnvärden och samhällsplanering i vår samtid och framtid.

Giacomo Costa är född 1970 och bosatt i Florens. Han medverkar i utställningar över hela världen och har representerat Italien vid konstbiennalen i Venedig.

The city rises black, silhouetted with narrow abysses between the buildings. Metropolis – the premise and product of industrialism – takes possession of the old industrial relic in Giacomo Costa's large pictures at Avesta Art 2012. Major urbanisation could take place thanks to technological advances made in the leap towards the industrial society. And major industries, innovative transport systems and other modernity could be manned through the dramatic expansion of the metropolis that created housing for the population explosion. Industry and town are vessels connected in a social revolution taking place over more than a century

that has totally reshaped man's relationship with nature.

Giacomo Costa's works challenge our conception of the character of the city. Its structure, architectural appeal and place in the ecosystem are motifs that he illustrates from various perspectives. Among skyscrapers, that despite being crammed together seem deserted, trees force their way forward. They rise higher than the tallest buildings but the fact that they grow there is not always a sign of nature's victory over asphalt but of man's intervention. Even the trees can clearly be seen to be held in place by steel constructions.

In the large hole near the Martin open hearth a

sunken city sits in state. Skeletal shells of houses gape empty and the ruins of a bridge makes you think of a row of antique columns. Underwater vegetation is taking over and the firmament glimmers brightly on the water's surface. Floats bob like secretive fish among the greenery – or are they maybe distress balloons sent up by a drowned civilisation?

Giacomo Costa has chosen photography as his art form. After years of realistic photography of the human body, mountain landscapes and towns, he developed a taste for reforming his own subjects into fiction – just as a painter can represent feelings and themes. Today he

works with both photomontage and fully digital pictures.

The cityscapes Giacomo Costa portrays may appear gloomy at a first glance. The towns appear ghostlike – as if the people have fled and left them to their own fate. Nature reconquers its territory. The pride of industrial society crashes down in ruins.

Those who want to look on the positive side can turn the perspective upside down and see the opportunities for creating something new. Maybe Giacomo Costa wants to remind us that everything goes in cycles. One epoch fades away to the benefit of a new one. One view of the world becomes history and a paradigm shift takes

place. Coat on coat, layer on layer. One age succeeds another but traces of the past remain. Urbanisation is a modern trend, not least through concentrating people into small areas, and the increasing pressure on land encourages new ways of thinking. Both houses and gardens are being built on roofs. History contributes to identity and the modernism in 20th century skyscrapers stimulates the dream of the new, sustainable city. The image of the sunken metropolis is today's answer to the myth of Atlantis – and myths are just as necessary today.

Giacomo Costa's pictures also reflect mankind, its lifecycle, façades and decay. Even his method of working

– using new techniques to manipulate landscapes – can be translated into our way of planning and transforming environments. His science fiction like motif is multifaceted that gently arouses involvement for core values and social planning in our present and our future.

Giacomo Costa was born in 1970 and lives in Florence. He takes part in exhibitions all over the world and represented Italy at the Venice Biennale.

Mikael Ericsson

Universums magi drabbar besökaren i och vid Mikael Ericssons enorma himlakropp som överraskande och utmanande har funnit sin plats i den gamla valsverkshallens egen rymd. Universum... En oändlighet av galaxer, nebulosor, planeter, stjärnor och svarta hål – och så den eviga frågan om vad som finns bortom oändligheten.

På håll ger Mikael Ericssons verk intryck av att vara kompakt materia, samlad till ett klot i världsalldet. En stjärna med bestämd position i relation till annat – eller kanske en planet, en vandrare, på himlaranden. Ljuset som skär genom skalet lockar besökaren närmare, visar porten till ett hemligt rum. Innanför höljet öppnar sig en ny egendomlig värld, ett annat kosmos, där ordningen i tillvaron är oordning, tillfälligheter, mystik.

- Varje människa måste förhålla sig till omvärlden. Fysiska uttryck som rummets storlek berör. Fragment av minnen, berättelser, föremål och bilder griper tag. Alla intryck – inklusive andra människor och egna tidigare erfarenheter – är pusselbitar till vår omvärldsspaning och självbild. Mitt verk i Avesta Art är skapat i den andan.

Verket heter *Myrnebulosan*. Tanken svindlar mellan den nitiska myrans mikrosamhälle och världsrymdens nebulosor – stoffmolnen där stjärnor bildas. I filmiska verk som lekfullt rör sig över väggar och golv har myror framträdande roller. Flitigt arbetar de, skapar en maskin som styr händelseförlopp. Rummet som mäter 200 kvadratmeter skymmer industriarvet medan verket i sig synar teknikutvecklingen. Hur ofta tänker människan på att hon överlämnar sitt liv till robotar?

Mikael Ericssons verk är ett samspel mellan olika uttryck. Det stora skulpturala rummet, animationer, måleri, ljud, ultraviolett ljus och i lufrummet en planet med symboler för skräp och skrot. Konstnärens experimentlusta är smittande, öppnar besökarens sinne för oväntade iakttagelser och idéer. Till synes lättsamma bilder rymmer stort allvar och rummet inbjuder till reflektion. *Myrnebulosan* blir en konstens egen partikelaccelerator.

Frågor om vår civilisation – om modernt liv, konsumtionstakt, naturhänsyn och mycket annat – återkommer i Mikael Ericssons konst. I verket *Dark Honeymoon* lät han skrämmande bilder av samhällets stress och sammanbrott utmanas av en meditativ känsla, som fick besökare att stanna upp och bejaka långsamhetens värde. *Underground Operation* i Varbergs fästning skapade dramatiska möten mellan hågkomster från medeltidens tvister, vår samtids krig och skyskrapor och naturens tappra växtlighet. I *Notes from the Twin Chamber* gavs associationer inte minst till Twin Towers och elfte september.

Just nu arbetar Mikael Ericsson med *Harplinge Windmill* – en autentisk väderkvarn vid Hallands kust som omvandlas till en "kvarnofon", en självspelande maskin där vinden låter en kvarnorgel ljuda.

Mikael Ericsson är född 1959, utbildad vid Kungliga Konsthögskolan i Danmark och bosatt och verksam i Halmstad. Sedan 1994 organiserar han sitt konstnärliga arbete i det egna företaget TRUMTRUM. Mikael Ericsson har ställt ut på många håll, i vintras i Moderna Museet i Stockholm.

The visitor is struck by the magic of the universe in Mikael Ericsson's gigantic celestial body that surprisingly and challengingly has found its place in the expanse of the old rolling mill hall. The universe ... An infinity of galaxies, nebulae, planets, stars and black holes – and then the eternal question of what exists beyond infinity.

At a distance Mikael Ericsson's work gives the impression of being compact matter, formed into a globe in the cosmos. A star with a fixed position in relation to others – or maybe a planet, a wanderer in the firmament. The light that cuts through the shell draws the visitor closer revealing the gateway to a secret room.

Inside the covering a curious new world opens up, another cosmos where order in the surroundings is disorder, transient, mystical.

"Everybody has to have an opinion of the world around us. Physical expressions like the room's size affect us. Fragments of memories, stories, objects and pictures take hold. All impressions – including other people and your own past experiences – are pieces in the jigsaw of our investigation of the world around us and our picture of ourselves. My work at Avesta Art is created in that spirit."

The work is called *Myrnebulosan*, The Ant Nebula. The

mind boggles at the fervent ant's micro-colony and the nebulae in the cosmos – clouds of dust where stars are born. In the film that playfully moves over the walls and floor, ants play leading roles. Industiously they work, creating a machine that controls the course of events. The room, which measures 200 square metres, obscures the industrial heritage while the mechanism in it examines technological developments. How often do people think that they surrender their lives to robots?

Mikael Ericsson's work is an interplay between different media. The large sculptured room, animations, painting,

sound effects, ultraviolet light and in the air a planet with symbols for rubbish and junk. The work is well thought out – and finally improvised on the spot. The artist's enthusiasm for experiment is contagious, opening the visitor's sense for unexpected observations and ideas. Apparently trivial pictures are full of seriousness and the room makes people think. *Myrnebulosan* is art's own particle accelerator.

Questions about our civilisation – about modern life, the rate of consumption, our attitude to nature and much more – are themes that occur often in Mikael Ericsson's work. In *Dark Honeymoon* he juxtaposed frightening pictures

of society's stress and collapse with a meditative feeling that made visitors stop in their tracks and recognise the value of slowing down. *Underground Operation* in Varberg's Fort created a dramatic meeting between memories of medieval disputes, contemporary wars and skyscrapers, and nature's valiant vegetation. In *Notes from the Twin Chamber* there are associations not least with the Twin Towers and 9/11.

At present Mikael Ericsson is working on *Harplinge Windmill* – an authentic windmill on the coast of Halland which is being converted to a 'millophone', a self-playing machine where the wind creates sounds from a mill organ.

Mikael Ericsson was born in 1959 in xxx, studied at the Det Kongelige Danske Kunstakademi in Copenhagen and now lives and works in Halmstad. Since 1994 his artistic work has been placed in his own company TRUMTRUM. Mikael Ericsson's work has been exhibited widely including the Moderna Museet in Stockholm last winter.

Johnny Boy Eriksson

Livet tar sig snirkliga vägar. Så är det för oss alla. Det är lätt att förlora sig själv, att bli som vi förväntas vara, att fastna i en roll.

Med uttryckslösa ansikten möter oss mänskliga gestalter i storformat i Johnny Boy Erikssons mäktiga installation i rosthustets centrum. En man och en kvinna, med blottade bröst, fysiskt välpumpade men själsligt tillintetgjorda. Ur deras kroppar slingrar sig rottrådar som växer till hela rotsystem som i sin tur ger växtkraft till högresta träd. All must sugts ur människorna – deras kraft, deras personligheter, deras jag blir livselixir för naturens grönska och vitalitet.

Det är minnet av människan – minnet av mänskligheten – som Johnny Boy Eriksson vill visa oss. Träden blir en omdiktning av det liv som inte längre är människovärdigt.

- Livskraften i naturen var först, säger han. Vi måste rätta oss efter naturens egna lagar för att kunna fortsätta att existera som människor och mänsklighet. Alla har vi våra personliga bördor, alla har vi tillkortakommanden. Vi behöver identifiera dem, lära oss acceptera dem och våga vara de individer vi i själva verket är. Vi får inte låta oss uppslukas av konsumtion, yta och masker. Då tar naturen över. I sista fall slår naturen tillbaka genom att ta bort det som ger förutsättningar för mänskligt liv.

Johnny Boy Eriksson bjuder oss att stiga in i konstverket, in i en värld som skildrar just världen – vår omvärld, vårt samhälle och människans situation i vardagen. Verket ställer frågor på sin spets – och överlämnar

till oss att dra slutsatser. I tidigare installationer har Johnny Boy Eriksson arbetat bl.a. med temat stereotyper. Som egyptiska stenskulpturer på rad har allt från kungar till hiphoppare visat sig med attribut som symboliserar respektive samhällsgrupp – så upptagna av att spela sina roller att de inte märkte att de tappade bort sig själva och försvann in i rosornas vägg.

Även i verket i Avesta finns rosorna med. Mångtydiga rosor, som uttrycker begär, förödelse och död.

I Johnny Boy Erikssons konstverk i Avesta Art finns också hoppet – en räddning. Ut ur muren, som ännu inte helt har tagits över av rosorna, bryter en man. Han lyser upp den murrigt bruna tillvaron, visar styrka, vågar stå för kontrast.

- Han är en föregångare, säger Johnny Boy Eriksson. En person som ändrar tankens bana. Han bryter mönster. Han väcker oss till eftertanke. Han motiverar oss att ta ansvar.

Med det gamla järnverkets tillägg i form av järnkonstruktioner får konstverket drag av altare. Johnny Boy Erikssons predikan ingjuter mod och självförtroende i oss.

Johnny Boy Erikssons material är tape, ofta brun packtape, som han skulpterar med från stomme till yta. Med glimten i ögat säger han att han vill få besökarna att fastna i konsten. Han är född 1978, utbildad vid Göteborgs Konstskola och har ställt ut i Stockholm och Göteborg, främst genom Wetterling Gallery.

Life can take some unexpected turns. It does for all of us. It's easy to forget who you are, to become what others expect you to be, to get stuck in a particular role.

With expressionless faces, we are confronted by human forms on a large scale in Johnny Boy Eriksson's impressive installation in the centre of the roasting house. A man and a woman, with bare breasts, physically inflated but spiritually obliterated. From their bodies rootlets writhe out that grow to form root systems that in turn provide the growing power to stately trees. All the vitality is sucked out of the people – their power, their

personalities, their egos provide the elixir that makes nature verdant and vital.

It is the memory of people – the memory of mankind – that Johnny Boy Eriksson wants to reveal to us. The tree is a rewriting of the life that is no longer fit for people.

"Nature's vital force came first," he says. "We have to conform with the laws of nature if people and mankind are going to continue to exist. We all have our personal burdens to carry, our shortcomings. We need to recognize them, learn to accept them and dare to be the individuals we in fact are. We mustn't allow ourselves

to be overwhelmed by consumption, superficiality and masks. That's when nature takes over. In the worst case, nature hits back by removing that which provides the conditions for human life."

Johnny Boy Eriksson invites us into a work of art, into a world that portrays the world itself – our surroundings, our society and people's situation in everyday life. The work brings questions to a head – and leaves us to draw our own conclusions. In earlier installations Johnny Boy Eriksson has worked with such things as stereotypes. Like Egyptian sculptures standing in a row everybody

from hip-hoppers to kings can be seen with features that symbolise each group in society – so engrossed in playing their roles that they don't notice they have lost themselves and vanished into the wall of roses.

Roses are also a part of the work at Avesta. Roses with many meanings that express deep desire, destruction and death.

There is also hope in Johnny Boy Eriksson's work at Avesta Art – a salvation. Through the wall, that hasn't as yet been completely engulfed by roses, a man is emerging. He brightens the drab brown environment,

shows strength, dares to represent contrast.

"He's a forerunner," Johnny Boy Eriksson explains. "Somebody who makes the mind change track. He breaks the pattern. He causes us to reflect. He encourages us take responsibility."

Against the background of the iron constructions in old ironworks, this work of art gives the appearance of being an altar. Johnny Boy Eriksson's sermon instils us with courage and self-confidence.

Johnny Boy Eriksson's materials include tape, often the brown type used for wrapping packages, which he

sculptures with from the frame to the surface. With a glint in his eye he says he wants the visitor's attention to be glued to the work. He was born in 1978 in xx, studied at the Gothenburg art college, Göteborgs Konstskola, and has exhibited in Stockholm, and Gothenburg, primarily through the Wetterling Gallery.

Pontus Ersbacken

En gigantisk robot och en svartglänsande myra vaktar utanför slaggstenslottet som en gång var Avestas storslagna järnverk. Som stigna ur en annan verklighet står de där – komna från urminnes tider, en ännu avlägsen framtid eller kanske ett parallellt solsystem ute i världsrymden. Pontus Ersbackens konstverk utforskar det okända och anknyter till den science fictionvärld som är verklig i dagens filmer, serier och dataspel. I konsthistorien finns motsvarigheter i futurismen som för hundra år sedan skapade kontrast mot det rådande.

- Jag vill göra traditionella skulpturer med modernt tema och förankring i den kultur som dagens unga växer upp i. Det digitala ska bli "på riktigt". Jag lyfter fram multimediasvärlden och ger en bild av den framtidsanda som kan finnas i tecknade filmer, animationer, spel, leksaker och andra uttryck. Också barn ska känna igen sig i konsten och göra sina tolkningar.

I det gamla järnverkets innandöme visar Pontus Ersbacken nya sidor av sin konstnärlighet. Fyra verk i rad intill martinugnarna för tanken ut i världsrymden – eller in i materians minsta beståndsdelar. Först solen med sina närande strålar eller möjligen en atom som med enorm kraft exploderar – en urkraft som är ursprung till liv, som startar processer och får nya fenomen att uppstå. Sedan tre planeter – i makro- eller mikrokosmos – som

med sina olika former visar att utvecklingen kan ta olika vägar. Stavar och trianglar av stål är sammanfogade som vore de organiskt växande. Också det hårdaste material kan uttrycka mjukhet.

I hemlighetsfulla skrymslen och vrår runt om i hela Verket överraskar skulpturer i ett helt annat material. Det är färgglada segellinor som bildar spröda gestalter från blom- och vattenriken. Här är stålet bara ett inklätt skelett.

Pontus Ersbackens verk sätter fantasin i rörelse.

- Amazonas, i mycket fria tolkningar, har varit i mina tankar, säger konstnären. Anemoner, frökapslar, flygfän, gudinnor... Rundade former som mer knyter an till mitt sätt att arbeta med sten än med stål. Men mjuka linjer betyder inte automatiskt godhet. Bakom en vän fasad kan finnas giftiga blommor och rovdjur. I mitt arbete finns något av både yin och yang – kontraster som hårt och mjukt, förnuft och känsla.

Pontus Ersbacken är född 1980 i ett konstnärshem i Lilla Dicka strax utanför Avesta. Han är utbildad vid Göteborgs universitets masters-program i Järn & Stål/Offentlig gestaltning i Steneby, där han tog sin examen 2008. Han är nu bosatt i Visby.

A gigantic robot and a shiny black ant stand guard outside the cinder block castle that was once Avesta's majestic ironworks. Like something from another world they stand there – from time immemorial, an even more remote future or maybe a parallel solar system somewhere in the cosmos. Pontus Ersbacken's works of art explore the unknown and relate to the science fiction world that is reality in today's films, cartoons and video games. There are many examples of futurism in the history of art that a century ago created contrast with the conditions then prevailing.

"I want to create traditional sculptures with modern themes that are linked to the culture that young people grow up in. The digital becomes 'real'. I emphasise the multimedia world and give a picture of the vision of the future that can be found in the cartoon films, other animations, games, toys and other manifestations. Children should also feel themselves at home in art and interpret it."

In the bowels of the old ironworks Pontus Ersbacken shows new sides of his artistic creativity. Four works in a row near the Martin open hearths take your thoughts out into space – or in to the smallest particles of nature. First the sun with its nourishing rays or possible an atom that explodes with enormous power – a primordial force that is the origin of life, starts processes and brings new phenomena into existence. Then three planets – in macro- or micro-cosmos – the different forms of which show that development can follow different paths. Rods and triangles of steel are joined as if they should be growing organically. In other words the hardest material can express softness.

In mysterious nooks and crannies throughout The Works sculptures in a completely different material can surprise you. It is colourful sail line that creates fragile figures from the worlds of flowers and water. Here steel just forms a framing skeleton.

Pontus Ersbacken's works set your fantasy in imagination.

"My thoughts have been on the Amazon rainforests, in a very free interpretation," the artist explains. "Anemones, seed capsules, flying insects, goddesses... Rounded shapes that are more related to my way of working with stone rather than steel. But soft lines don't automatically mean benevolence. Poisonous plants and beasts of prey can lurk behind a friendly façade. My work contains something of both yin and yang – contrasts like hard and soft, sense and sensibility."

Pontus Ersbacken was born in 1980 in an artists' home in Lilla Dick just outside Avesta. He completed his post graduation work in 2008 at Steneby, Gothenburg University's institution where Pontus studied Iron& Steel/Public creations. He now lives in Visby on the island of Gotland.

SSAB

Henry Grahn Hermunen

Ett drömskt, romantiskt landskap skimrar i dunklet där järnet en gång forslades från martinugnar till valsverk. *The River of Life – Livets flod* – för in det livgivande vattnet i konstutställningen, i industriminnet och i våra medvetanden. Den mäktiga floden kommer från okända landskap, flyter mot outforskade nejder. Ljuset är förbryllande gult och genomsiktligt – frigör floden från tid och rum.

- Vattenmolekylerna i floden representerar den oändlighet som människan känner till. Vatten är förutsättningen för allt känt liv. Vattnet i sig lever vidare i ett evigt kretslopp med avdunstning, nederbörd, rännilar, floder, sjöar, hav... En liten del av världens vatten finns i oss människor, växter, djur och andra livsformer. En gång ska vi själva rinna iväg som flodens vatten.

Henry Grahn Hermunens verk ställer frågor om vad som är viktigt i livet – vart strömmarna för oss människor. Det bjuder skönhet och inbjuder till olika tolkningar – bokstavliga, symboliska, moraliska, filosofiska.

- Hur du tolkar floden beror på var du befinner dig i ditt liv. Konsten skapar möten som öppnar för samtal och kontakt. Jag vill att mina verk ska bidra med en tanke som betraktaren kan korsa eller förädla.

De tre verken i Avesta är fotografiska och bildade genom flera lager av transparenta bilder på glas. Henry Grahn Hermunen har själv utvecklat

tekniken som ger motiven spännande perspektiv och djup. Landskapen som träder fram är stämningsfulla och förföriska – som en sentida tydning av romantikens epok.

Henry Grahn Hermunens konstnärliga arbete får olika uttryck. Han målar, tecknar, skulpterar och fotograferar, visar verken var för sig eller sammanfogade i stora installationer, ljus och ljud bär ofta en viktig funktion. Han lägger ekologiska och poetiska aspekter också på sitt val av material.

I landskapen läser han naturens egna språk i geometriska formationer, upprepningar och formler som återspeglar årtusenden av vindar och vattenflöden. I spåren efter människor söker – och finner – han mönster och andra uttryck som tycks vara gemensamma för mänskligt skapande, för mänskligt liv, oavsett tidsålder.

Henry Grahn Hermunen är född 1963 i Helsingfors och utbildad bl.a. vid Bildkonstakademien i Helsingfors och Kungliga Konsthögskolan i Stockholm. Han har rest över hela jorden, bott i Ryssland, Spanien och Tyskland och rör sig nu främst mellan Stockholm, Sankt Petersburg och Helsingfors. Han var den förste nordeuropeiske konstnär som inbjöds att i det nya Ryssland ha separatutställning i Eremitaget i Sankt Petersburg, ett av världens främsta konstmuseer. Arbetet med glaskonstverken har erhållit stöd från Svenska kulturfonden i Finland och PrintGlas.

A dreamlike, romantic landscape shimmers in the gloom where iron once flowed from the Martin hearths to the rolling mill. *The River of Life* brings the life-giving water into the art gallery, the industrial memory and our consciousness. This mighty river comes from an unknown landscape, flows down to unexplored lands. The light is yellow and transparent, freeing the river from time and space.

“The water molecules in the river represent the infinity of which people are aware. Water is a basic premise for all life as we know it. Water itself lives on in an eternal cycle with evaporation, precipitation, rivulets, rivers, lakes, seas. A small part of the world’s water is present in us humans, plants, animals and other life forms. One day we will flow away as the river’s water.”

Henry Grahn Hermunen’s work poses the question of what is important in life – where the currents drive us people. It offers beauty at the same time as inviting different

interpretations – literal, symbolic, moral and philosophical.

“How you interpret the river depends on where you are in your life... Art creates meetings that open for dialogue and contact. I want my work to contribute with a thought that the onlooker can cross or refine.”

The three works in Avesta are photographic and built up from several layers of transparent pictures on glass. This is a technique that Henry Grahn Hermunen has developed and which gives the image exciting perspective and depth. The landscape that appears is lyrical and alluring – like a contemporary interpretation of the romantic era.

Henry Grahn Hermunen’s art is expressed in many ways; he paints, draws, sculptures and photographs, and exhibits the works independently or together in large installations where light and sound often play important roles. He also puts great ecological and poetic emphasis on his choice of materials.

In the landscape he reads Nature’s own language in geometric formations, repetitions and formulas that reflect millennia of winds and the flow of water. In the traces after humans he looks for – and finds – patterns and other expressions that seem to be common for human creativity, human life, irrespective of the era.

Henry Grahn Hermunen was born in 1963 in Helsinki and studied at the Finnish Academy of Fine Arts in Helsinki and the Royal College of Fine Arts in Stockholm. He has travelled around the world, lived in Russia, Spain and Germany and now moves between Stockholm, St. Petersburg and Helsinki. He was one of the first Northern Europeans to be invited by the new Russia to have a separate exhibition in the Hermitage in St. Petersburg, one of the world’s leading art galleries. The creation of the glassworks was made possible by grants from the Swedish Cultural Foundation in Finland and PrintGlas.

Lena Johansson Andreas Johansson

I den råa, rostiga och samtidigt ståtliga salen vid masugnskransen har Lena Johansson och Andreas Johansson fört in skörheten. Här, där den tunga malmen tillsammans med träkol och kalk laddades i uppsättningsmålet för att sedan störta ned i glödhet masugn, var situationen utsatt för arbetaren. Proportionerna mellan materialen skulle vara de rätta, liksom rytmen och samspelet med arbetskamraterna vid masugnens botten. Utsatthet – om än på andra vis – är nu bärande tema för konstverken, som länkar samman två olika konstnärliga uttryck och industriarvet.

- *Om du lyssnar kan du höra dem viska* heter vårt verk, säger Lena Johansson. Det är första gången som vi gör ett gemensamt konstprojekt. Tyngden i den gamla järnverksbyggnaden utmanade oss att fokusera det sköra, att se människors utsatthet som en gemensam nämnare för våra olika konstverk.

Sex målningar av Lena Johansson placeras nu i glasskåp och sätts i dialog med Andreas Johanssons tredimensionella bilder på vita bord. En buske med många spröda grenar och rikligt med blad blir en förbindelselänk mellan verken – och Verket.

- Verket är den tyngsta byggnad som jag någonsin har ställt ut i, säger Andreas Johansson. En enda slaggsten skulle kunna krossa mina verk av bräckligt papper. Samtidigt var det konsten som räddade det gamla järnverket från att bli en ruin. Om byggnaden hade lämnats åt sitt öde skulle naturens växtlighet ta över.

Avesta Arts tema Förnuft och känsla har väglett Lena Johanssons och Andreas Johanssons val av verk till masugnssalen. Lena, som är målare, låter sina bilder långsamt mogna fram efter inspiration bl.a. från offentliga bilder som hon slumpartat får syn på och impulsivt fäster sig vid i mode- och livsstilsmagasin. Med stor noggrannhet målar hon fotorealistiskt – fångar ögonblick som hon sedan förädlar under månaders arbete. Andreas arbetar med egna fotografier som han förvandlar till tredimensionella verk med en skulptural, scenografisk verkan. Genom att skära fram delar av motiven och vika dem till stående former, leker han med perspektiv och skapar en

trompe l'oeil-effekt som lurar ögat. Han har också gjort konstverk i form av pop-up-böcker, där hela miljöer viker ut sig uppslag för uppslag.

- Jag har länge fascinerats av hur unga kvinnor skildras, säger Lena. Det där riktigt tjejiga som faktiskt finns – med för mycket av rosa, av klibbigt smink och en på ytan stereotyp könsroll – är inte alltid tillåtet att seriöst spegla. Jag vill gå in i gränslandet mellan det gulliga och det vulgära, visa att de här flickorna inte alltid har dåligt självförtroende. De ska inte behöva be om ursäkt för sig själva. Till Avesta Art har jag valt ett antal verk som blir en berättelse om vad som finns – och inte finns. Både i mina verk och i Andreas finns även en tystnad som inbjuder betraktaren att tala.

Andreas Johansson söker sig ofta till öde platser i stadens utkanter och i vidsträckt avfolkningsbygder för att finna motiv till sina konstverk.

- Övergivna platser är inte bara uttryck för misslyckanden, säger han. De kan också vara potentialen för något nytt, en arena för ny kreativitet och nya aktiviteter.

I hans verk finns mycket av frihet, fint väder och bejakade möjligheter.

- Utsatthet behöver inte leda till depression, säger Lena. I utsatthet, till och med i utanförskap och övergivna miljöer, kan det också finnas utmaningar som lockar fram människans inre styrka och initiativförmåga. Den som förmår lyssna kan höra hoppet viska.

Lena Johansson är född 1975 i Solna och utbildad vid Idun Lovens konstskola och Konsthögskolan i Stockholm samt vid Malmö Konsthögskola. Hon har deltagit i en rad utställningar i Norden. I Sverige representeras hon av Galleri Andréhn-Schiptjenko.

Andreas Johansson är född 1977 i Växjö, utbildad vid Idun Lovens konstskola i Stockholm och Malmö Konsthögskola. Han har ställt ut runt om i Sverige och medverkat i fotografifestivaler i bl.a. Frankrike och Tyskland. Andreas representeras av Galleri Flach.

Lena Johansson och Andreas Johansson är sedan länge ett par. De har två barn och bor och verkar i Malmö.

In the raw and rusty yet stately hall in the charging gallery of the blast furnace, Lena Johansson and Andreas Johansson have introduced fragility. Here, where the heavy ore together with charcoal and chalk were loaded into the furnace throat to then plunge into the red-hot furnace, the workers were vulnerable. The ratio of the material had to be right, as had the rhythm and teamwork with their colleagues at the bottom of the furnace. Vulnerability – if in a different way – is the main theme of this work of art that links together two different artistic expressions and the industrial heritage.

"If you listen you can hear them whisper is the name of the work," says Lena Johansson. "It's the first time we have worked together on a work of art. The heavy atmosphere

in the old ironworks was a challenge to us to be able to focus on fragility, to see people's vulnerability as a common denominator for various works."

Six of Lena Johansson's paintings have now been placed in glass cases and create a dialogue with Andreas Johansson's three-dimensional pictures on white board. A bush with many brittle branches and covered in leaves forms a link between the works and *The Works*.

"*The Works* is the most massive building I have ever exhibited in," says Andreas Johansson. "A single slag stone could crush my works of delicate paper. At the same time it was art that saved the old ironworks from becoming a ruin. If the building had been left to its own fate then nature's vegetation would have taken over."

Avesta Art's theme of *Förnuft och känsla*, Sense and Sensibility, has guided Lena Johansson's and Andreas Johansson's choice of works for the blast furnace hall. Lena, who is a painter, lets her works develop slowly inspired by things like pictures from fashion and lifestyle magazines she comes across at random and takes an instant liking to. With great care she paints photo realistically – catching the moment which then takes her months to bring to fruition. Andreas works with his own photographs which he transforms into three-dimensional works with a sculptural, stage design effect. By cutting out parts of the motif and folding them into standing shapes he plays with perspective and creates a *trompe l'oeil* effect. He has also created works of art in

the form of pop-up books where whole effects fold out at the turn of every page.

“For a long while I have been fascinated by how young women are portrayed,” says Lena. “It’s not always considered correct to seriously mirror the really girly that in fact exists – with lots of pink, sticky makeup and on the surface a stereotype gender role. I want to enter the zone between the cute and the vulgar, show that these girls don’t always lack self confidence. They shouldn’t need to apologise. At Avesta Art I’ve chosen a number of works that tell the story of what exists – and what doesn’t. In both my works and in Andreas’ there is also a silence that encourages the onlooker to talk.”

Andreas Johansson often takes off to desolate places

on the edges of towns and in far-flung depopulated areas to find inspiration for his work.

“Deserted places are not necessarily an expression of failure,” he says. “They can also be the potential for something new, an arena for creativity and new activities.”

His works are full of freedom, good weather and impending opportunities.

“Being vulnerable need not necessarily lead to depression,” Lena says. “In vulnerability, even in estrangement and deserted places, there can also be challenges that bring out the inner strength and initiative in people. Those who are capable of listening can hear hope whisper.”

Lena Johansson was born in 1975 in Solna and

studied at Idun Lovens School of Art and The Royal Institute of Art, both in Stockholm, as well as Malmö Art Academy. She has participated in a number of exhibitions throughout Scandinavia. In Sweden her works can be found at Andréhn-Schiptjenko Gallery.

Andreas Johansson was born in 1977 in Växjö, studied at Idun Lovens School of Art and Malmö Art Academy. He has exhibited throughout Sweden and participated in photographic festivals in France and Germany. In Sweden his works can be found at Galleri Flach.

Lena Johansson and Andreas Johansson have been a couple for many years. They have two children and live and work in Malmö.

Matti Kalkamo

Försjunkna i sig själva – och samtidigt förenade i gemenskap – är människor andäktigt samlade på enkla kyrkbänkar i järnets mäktiga katedral. Dunklet i domen ger en skyddande inramning. Deras ansikten är blanka, snarare av kallsvett än av hyttans sedan länge svalnade hetta. Deras ålder är hög och blickarna stängda, ofta bakom slutna ögonlock. Ändå finns det något sökande i deras uttryck – en avvaktande, återhållsam längtan.

Destination Salvation (Destination Frälsning) kallar Matti Kalkamo sitt verk.

- Vad läser du i ansiktena hos dessa gamla människor, undrar konstnären. Skuld? Rädsla? Glädje? Finns här drag av osäkerhet och skepticism? Tvivlar de på sin gud?

Nästa fråga ställer Matti Kalkamo till besökaren: Är du själv trygg i din tro – eller har du förlorat den? Vilka värden skapar mening i ditt liv?

Matti Kalkamos tysta församling vänder sig mot besökaren, som utmanas att stiga fram med sin predikan:

- Vilka är dina magiska, frälsande ord? Hur ska mänskligheten rädda sig från undergång, få ny framtidstro och finna en väg som håller i längden? Vilka är dina tankar om meningen med – och förutsättningarna för – människans liv på jorden?

Samma grundfrågor andas i Matti Kalkamos betydligt sprödare skulptur *Armful of Preparation* (Famnen full av förberedelser), där varsamma händer bär ett fång grenar. Samlar de ved för att hålla värmen? Ska de bygga en hydda

för att skydda sig? Kanske har de blivit politiskt medvetna och vet vilken samhällsomställning de vill medverka till.

Matti Kalkamo säger att hans skulpturer är som tredimensionella tankar. Hans konstnärliga arbete utgår inte från någon etablerad doktrin. Han vill öppna sinnen, vidga vyer, roa och oro, ge människor stimulans att tänka vidare och ta egen ställning. Som konstnär vill han bidra med både skeptiska och positiva förhållningssätt till livet och dess mening. I många av hans verk finns både svart humor och djupt existentiella frågor.

Brons och aluminium är Matti Kalkamos främsta material. I Avesta Art kompletteras aluminium av bl.a. tyger och naturliga trädgrenar. Ofta skapar han förvånande möten mellan groteska och spröda uttryck. Han har även gjort verk där autentiska föremål fogas samman med hans egenformade skulpturer som i det mångbottnade *Les Misérables* där flaskor med spritkökssprit är förslutna med byster av författaren Victor Hugo – i en nästan ändlös repetition som väcker frågor om kultur, dekadens och misärens olika ansikten.

Matti Kalkamo är född i Tammerfors i Finland 1968 och utbildad vid Art School of Kankaanpää och Liminka Art School. Han har ställt ut i bl.a. Cypern, Danmark, Kina och Turkiet. Han har ett verk permanent placerat i Finlands främsta moderna museum Kiasma i Helsingfors, och inte minst i sin hemstad Tammerfors har han gjort en rad offentliga skulpturer.

Absorbed in themselves – at the same time part of the congregation – the people are devoutly gathered together on the simple pews in iron's mighty cathedral. The gloom in the dome provides a protective setting. Their faces are blank, more of cold sweat than the heat from the smelting house which has long since cooled down. They are of great age and their gazes empty, often behind closed lids. Even so there is some sort of searching in their expressions – an expectant, restrained yearning.

Matti Kalkamo calls his work *Destination Salvation*. "What can you read in the faces of these old people?" the artist wonders. "Guilt? Fear? Happiness? Are there touches of uncertainty and scepticism? Do they doubt their god?"

Matti Kalkamo poses the next question to the visitor. "Are you secure in your faith – or have you lost it? What values give your life meaning?"

Matti Kalkamo's mute congregation turns to the visitor who is challenged to step forward with his sermon:

"What is your magic, redeeming message? How can

mankind save itself from extinction, regain faith in the future and discover a new path that will survive the test of time? What thoughts do you have about the meaning of – and the conditions for – human life on earth?"

The same basic question exudes from Matti Kalkamo's significantly more fragile sculpture *Armful of Preparation* where careful hands carry an armful of branches. Are they collecting firewood to keep warm? Are they going to build a hut for protection? Maybe they are politically aware and know the reorganisation of society to which they want to contribute.

Matti Kalkamo says that his sculptures are three dimensional thoughts. His artistic work is not based on any established doctrine. He wants to open minds, expand horizons, amuse and alarm, stimulate people to think one step ahead and make up their minds. As an artist he wants to contribute with both scepticism and a positive attitude to life and its meaning. Many of his work contain both black humour and deep existential questions.

Matti Kalkamo works mainly in bronze and aluminium. At Avesta Art they are complemented by things like cloth and natural branches from trees. He often creates surprising meetings between fragile expressions and the grotesque. He has even created works where authentic objects are joined with his own sculptures as in the multifaceted *Les Misérables* where bottles containing methylated spirits are sealed with busts of the author Victor Hugo – in almost endless repetition that poses questions about culture, decadence and the various faces of misery.

Matti Kalkamo was born in Tampere, Finland in 1968 and studied at the Art School of Kankaanpää and Liminka Art School. His works have been exhibited in Cyprus, Denmark, China and Turkey. One of his creations is on permanent display in Kiasma, Finland's leading modern museum in Helsinki, and not least in his home town of Tampere where there are a number of sculptures in public places.

Achilleas Kentonis Maria Papacharalambous

Vad finns bortom sensibiliteten? Vad möjliggör förädling till verkligt känslig – sensibel – sensibilitet?

På krönet av det som var själva hjärtpunkten i järnverket – masugnen – ställer Achilleas Kentonis och Maria Papacharalambous frågor om det djupt mänskliga. Här, där metall frigjordes ur malm, utmanar de besökaren att undersöka hur förnimmelser och känslor kan frigöra en djupare förståelse av både det egna jaget och omvärlden.

En serie gränsöverskridande konstverk och installationer är själva grunden för en berättelse som besökaren kan begrunda och dela med sig av. I centrum finns ett filmiskt verk, buret av en kort saga skriven för barn och vuxna av den Oscarsbelönade grekiske musikern Manos Hatzidakis, *The Island of Emotions* (Känslornas ö). Kring videon kretsar övriga verk som alla är fragment av minnen från både det förflutna och framtiden, bl.a. konstverk från serien *Re-tales* (Sagor i återbruk) och ljudinstallationer som *Wishing Whales* (Valar som önskar).

På den hårda rostiga masugnskransen har Achilleas Kentonis och Maria Papacharalambous också fört in en mängd mjuka kuddar.

- Kudden kan vittna om både medvetna och omedvetna drömmar, menar konstnärerna. Kudden är ett mellan-drömmar-objekt som hårbärgerar och behåller energin från minnen, önskningar och drömmars inre synbilder.

Kuddar med olika uttryck och i olika format gestaltar nu känsliga personligheter i den råa och mörka omgivningen. Hyttan har skiftat från att skapa metall till att skapa serier av känslomässiga legeringar.

- Vårt arbete pendlar mellan medvetna och omedvetna drömmar, säger konstnärerna. Drömmar som resultat av fantasin och som en dimension av djupsömn, där de väcker till liv det kollektiva minnet, kunskapen, själens längtan, önskningarna från barnet inom oss, ljudet, leken och ljuset.

Både sensibiliteten och spatiet – rymden, mellanrummet, tomrummet – i tillvaron intresserar Achilleas Kentonis och Maria Papacharalambous, och inför medverkan i *Avesta Art* formulerar de sig så här:

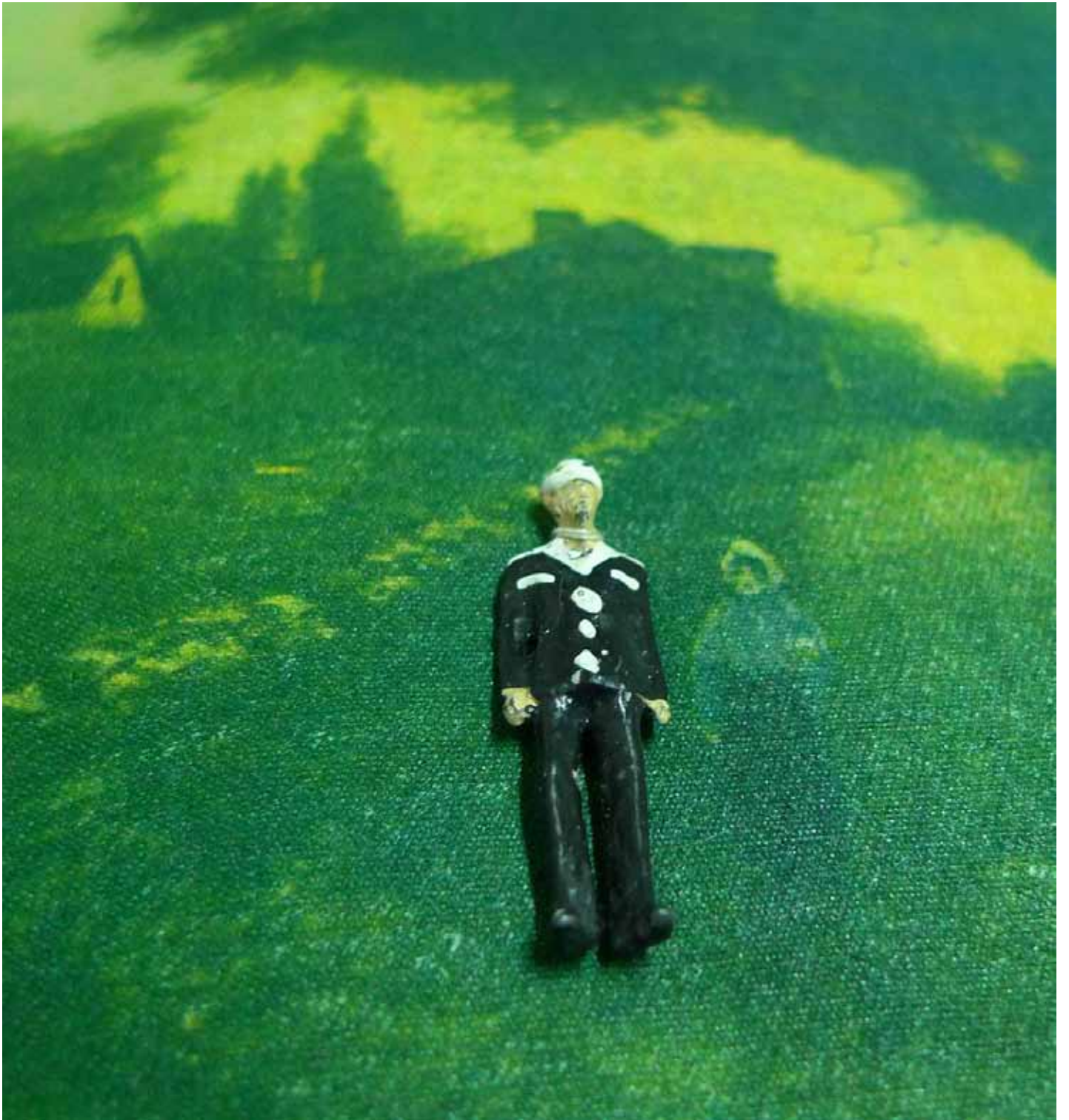
"I vår tids samhällen är sensibiliteten sedd som ett problem, eller kanske snarare ett uttryck för instabilitet eller obalans som orsakar komplikationer. Samtidigt är sensibiliteten något som kan leda till förnyelse, frigöra kunskap som ligger i det fördolda och utveckla hela mänskligheten. Genom tiderna har olika slags intelligentia försökt att bunta ihop sensibilitetens olika ansikten och skaffa sig kontroll över den för att garantera rationalitet och arbetseffektivitet. Men hur du än försöker tvinga cirkeln till en fyrkant, återstår alltid fyra hörn som rymmer just tomrum. De tomma ytorna är livets mellanrum – utrymmen för evig frihet. På samma sätt utforskar människan sin kropp och själ. Det sker med känslorna som förmedlare – som mellanrum. Just denna frizon, där känslor samexisterar med drömmar, är den plats där tiden försvinner in i nuet – där det förflutna och framtiden smälter samman till ett NU."

Konstnärerna citerar ur en dikt av Andreas Embirikos:

"...We are hunters of the charm of the dreams
of a destination which keeps on going and never rests..."
(Fångade av förtrollande drömmar
jagar vi ett mål som ständigt rör sig, aldrig står stilla...)

Maria Papacharalambous och Achilleas Kentonis är ett cypriotiskt konstnärspär med många strängar på sina lyror. Ibland skapar de – som i *Avesta Art* – tillsammans. Andra gånger blommar de fram på sina respektive arenor. De bor och verkar i Nicosia, där de gemensamt driver *The ARTos Cultural and Research Foundation*, en stiftelse med nyckelord som konst, dynamisk kultur, modern kreativitet, forskning, vetenskap och miljö.

Maria Papacharalambous är född 1964 i Nicosia och utbildad vid konsthögskolor i Aten och Madrid. Achilleas Kentonis är född 1963 i Nicosia. Ursprungligen studerade han fysik och arbetade flera år vid den amerikanska myndigheten för rymdfart, NASA. Han har senare utbildat sig vid konsthögskola i Alabama och med särskild inriktning på multimedia i Spanien och Cypern. Båda har medverkat i rader av utställningar världen över.

What could go beyond sensitivity? What could shift things into a sensitive sensitivity?

On the crown of what is the very heart of the ironworks – the blast furnace – Achilleas Kentonis and Maria Papacharalambous pose questions about what is deeply human. Here, where the iron was released from the ore, they challenge the visitor to investigate how sensations and feelings can release a deeper understanding of both the ego and the world around.

A series of cross-discipline artworks and installations function as the basic ingredients of a narrative that could be shared. With the help of a short fairytale written for children and adults by the Oscar winner Greek musician

Manos Hatzidakis, *The Island of Emotions*, a video installation has been produced and is the core of all other works surrounding it. Works hung from the series *Re-tales*, sound installations *Wishing Whales*, etc ... are all tales of memory from the past and the future....

On the hard, rusty charging gallery of the blast furnace Achilleas Kentonis and Maria Papacharalambous have also introduced a number of soft pillows.

"The pillow is a witness of both conscious and subconscious dreams," according to the artists. "The pillow is an 'in between dreams' object which hosts and stores the energy of the memory, the desire, the dream."

Different types and sizes of pillows appear as

sensitive personalities in a very rough and dark environment such as Avesta ironworks doing exactly the same task. A shift from creating a series of metal alloys into a series of emotional alloys.

"Our work swings between the conscious and subconscious dreams," they say. "Dreams as the result of the imagination and as the result of the deep sleep which awakens the collective memory, the knowledge, the longing of the soul, the desire of the kid inside us, the sound, the play, the light."

Both sensibility and space – the heavens, the inter-space, and empty space – in our existence interest the artists and before participating in Avesta Art they say:

"In our contemporary societies sensitivity is seen as a problem, or more correctly an expression of instability or imbalance that cause complications. At the same time sensibility is also a factor that could lead to innovation, liberation of hidden knowledge and evolution of mankind. Throughout history different types of 'intelligences' have tried to pack together the various faces of sensibility and get control over it guarantee rationality and effective work. But even if you try to square the circle you will always have its four corners always containing empty space. This empty space is life's interspace – the space for eternal freedom. In the same way man explores his body and soul. This takes place with feelings as the

intermediary – as interspace. This particular free zone where feelings coexist with dreams is the place where time vanishes into the present – where the past and the future fuse together into the NOW."

The artists quote from a poem of Andreas Embirikos
 "...We are hunters of the charm of the dreams
 of a destination which keeps on going and
 never rests..."

Maria Papacharalambous and Achilleas Kentonis are artists from Cyprus with many strings to their bow. Sometimes, as at Avesta Art, they work together. Other times they work on their own projects. They live and work in Nicosia and together run The ARTos Cultural

and Research Foundation with such diverse interests as art, dynamic culture, modern creativity, research, science and the environment.

Maria Papacharalambous was born in 1964 in Nicosia and studied at the supreme school of fine arts in Athens and Madrid. Achilleas Kentonis was born in 1963 in Nicosia. Originally he studied physics and worked for several years at the American space agency NASA. Later he studied at the art college in Alabama and then multimedia in Spain and Cyprus. Both have participated in a series of exhibitions around the world.

Johannes Nyholm

En liten flicka har huvudrollen som vuxen kvinna i Johannes Nyholms filmiska verk om drömmeskan till *Las Palmas*. Flickan är iklädd den mogna kvinnans attribut och agerar i en miljö, där skalan gör henne fullvuxen. Inför efterlängtat ledighet utstrålar hon – som alla vi andra – energi och förväntningar. Men som i verkligheten så och i konsten: Några dagar i ett semesterparadis kan inte infria alla drömmar... I Avesta Art förstärks atomsfären av strandliv och böljande hav av en iscensättning som bildar färgstark kontrast i det gamla järnverkets gråtonade vardagsvärld.

Huvudrollsinnehavaren i *Las Palmas* är konstnärens egen dotter, och verket är skapat under lång tid, i kraftfältet mellan omsorgsfulla förberedelser och flickans impulsiva rörelser och lek i samspel med sin pappa. Den uppmärksamma kan iakta att flickan som först kryper senare har lärt sig att gå, att tandlösa leenden följs av vita mjölkttänder, att den ganska bara hjässan får mer och mer hår. Filmningen skedde under stora delar av dotterns andra levnadsår.

- Det var som om hela universum ruckades när Helmi föddes, berättar Johannes Nyholm. Jag blev som besatt av detta nya liv. Hon blev som helig för mig. Jag höjde henne till skyarna, dyrkade henne. Under min föräldraledighet ville jag göra en dokumentärfilm om henne och hennes vardag.

För att inte styra och störa dotterns eget agerande började Johannes

Nyholm skapa en arena där distraherande filmteknik doldes. Idé lades till idé, och projektet kom att utvecklas till en kortfilm med många bottnar – en öppen berättelse där åskådaren kan syna sina egna erfarenheter, fördomar ... och kraschade drömmar. *Las Palmas* är belönad med Guldbagge och har uppmärksammats vid The Directors' Fortnight i Cannes.

- Det är Helmi's energi och idéer som kommer till uttryck på en scen som blev hennes lekplats. Filmen är gjord med stor respekt för henne och är menad som en kärleksförklaring, säger Johannes Nyholm.

I Avesta Art visar Johannes Nyholm också novellfilmen *Dockpojken*, leranimationen *Sagan om den lille Dockpojken* och skuggspelet *Drömmar från skogen*. I *Sagan om den lille Dockpojken* är huvudrollsinnehavaren en lerfigur som en gång infann sig i konstnärens drömmar och som han har låtit ta gestalt – en dockpojke med den unge mannens längtan och ångest.

Johannes Nyholm arbetar vidare med egensinniga filmiska verk, just nu med en mardrömsvision om tältsemester i skogen, *Vägs ände*. Projektet stöds av bl.a. Svenska Filminstitutet, Film i Väst och Sveriges Television.

Johannes Nyholm är född 1974 i Umeå, uppvuxen i Lund och nu verksam i Göteborg. Han är utbildad vid bl.a. Konsthögskolan Valand, Konstfack och Lunds universitet, har deltagit i utställningar och filmfestivaler världen över och tilldelats priser i bl.a. Brasilien, England, Italien, Spanien och USA.

A little girl plays the leading role of a grown woman in Johannes Nyholm's film of a dream journey to *Las Palmas*. The girl has all the attributes of the mature woman and functions in an environment where the shell makes her totally adult. The prospect of long-awaited free time makes her radiate – as we all do – with energy and expectation. But like reality, like art. All our dreams cannot be realised by a few days in a holiday paradise At Avesta Art the atmosphere of beach life and the lapping sea is reinforced by a setting that creates a colourful contrast to the dreary everyday world of the old ironworks.

The leading actress in *Las Palmas* is the artist's own daughter and the work was created over long period in the force field between preparation and the girl's impulsive movements and playing while interacting with her father. The attentive will notice that the girl who at first crawls later has learned to walk, that toothless smiles are followed by white milk teeth, that her fairly bare head eventually has more and more hair. The filming took place for the

most part during the second year of his daughter's life.

"It was as though the whole universe jolted when Helmi was born," explains Johannes Nyholm. "It was as though I was possessed by this new life. She became sacred to me. I praised her to the skies, worshiped her. I wanted to make a documentary film of her and her everyday life during my parental leave."

So as not to control and disturb his daughter's behaviour, Johannes Nyholm started creating an arena where the intrusive filming equipment was hidden. Idea followed idea and the project grew into a multifaceted short film – an open story where viewers can examine their own experiences, prejudices ... and unfulfilled dreams. *Las Palmas* received the prestigious Guldbagge award and attracted attention at The Directors' Fortnight in Cannes.

"It's Helmi's energy and ideas that come across on a stage that became her playground. The film was made with enormous respect for her. The film was made with great respect for her and is meant as an expression of love."

He is also at Avesta Art showing his short film *Puppetboy*, the clay animation *The Tale of Little Puppetboy* and the shadow play *Dreams from the Woods*. In *The Tale of Little Puppetboy* the main character is a clay figure that once appeared in dreams the artist had and that he has given shape to a boy doll with a young man's longings and anxieties.

Johannes Nyholm is continuing to work with his highly personal films, the current project is about a nightmare vision of a camping holiday in the forest, *Road's End*. The project has the support of organisations like the Swedish Film Institute, Film i Väst and Swedish Television.

Johannes Nyholm was born in 1974 in Umeå, grew up in Lund and now works in Gothenburg. He has studied at the Valand School of Fine Arts, the University College of Arts, Crafts and Design, and the Lund University, and has participated in exhibitions and film festivals all over the world and received awards in countries such as Brazil, the UK, Italy, Spain and the USA.

Cassandra Rhodin

Med drag av elegansen i stilepoken Art déco och associationer till ibland klichéartade porträtt i serie- och modevärldar låter Cassandra Rhodin sin bildsvit *Animal Planet* landa i rosthushets vackra vitmenade galleri. Varje bild rymmer relationen människa – djur. Det är kvinnor – och djur i olika roller och skepnader. Färgskalan är dämpad, dominerad av mjukt sotsvart och grått. Kvinnornas stora markerade ögon har blickar som signalerar avvaktan, distans, kanske rent av nonchalans.

Art déco fick sitt genombrott vid världsutställningen i Paris 1925 som hade temat Exposition Internationale des Arts Décoratifs et Industriels Modernes (modernt konsthantverk och modern industri). Art déco var en reaktion mot den framväxande industrialismens betoning av förenkling och massproduktion. Art déco ville framhäva det individuella, dekorativa och exklusiva och tog sig uttryck i bildkonst, möbler och arkitektur. Stilepoken klingade av när funktionalismens avskalade form tog över och andra världskriget stod för dörren. Då släcktes också den sista masugnen i Avesta gamla järnverk. Med inspiration från bl.a. art déco för Cassandra Rhodin nu – efter den högindustriella epoken – in smakfullhet i Verket men också frågor om människans relation till naturen.

I alla tider har människorna levt nära djuren. Vi har jagat djur för att få föda och värmande hudar och skinn. Vi har dödat djur och lyft fram jakttroféer och pälsverk som bekräftelse på människans list och makt. Vi skapade förtroenden som lade grunden till hela det agrara samhället med

dragdjur och livsmedelsproduktion. Vi talar om vår egen arts ursprung bland apor – och markerar samtidigt distansen mellan det vilda och oss civiliserade. Idag har djur ofta rollen att vara människans sällskap och jämbördiga, kanske den enda vännen eller kompensationen för en saknad livskamrat eller ett eget barn.

Animal Planet utmanar våra föreställningar om trygghet och fara, om jämlikhet och dominans, om egen identitet, ideal och parrelationer.

Cassandra Rhodin fick sitt stora genombrott sedan hon visat kollektioner med egna bilder för stora modehus och magasin. Hennes bildspråk är nu känt över världen genom tidskrifter som Vogue och organisationer som Rädda Barnen och Unicef. NK och H&M är några svenska företag som har engagerat henne.

Cassandra Rhodin är född 1979 i Stockholm och har vuxit upp i en konstnärlig familj med trådar till bildkonst, film och inte minst cirkus. Farfarsfar var den legendariske cirkusdirektören Brazil Jack, som i sin färgstarka gestalt och gärning har inspirerat Cassandra på många sätt, bl.a. till det egna företaget Mini Rodini där hon designar och låter producera barnkläder. För andra företag har Cassandra Rhodin designat bokomslag, tyger, tapeter och annat med inriktning på mode och heminredning.

Cassandra Rhodin är designer och illustratör. I ett klimat, där gränserna mellan mode, design och bildkonst löses upp, uppmärksammas också de bilder som hon skapar på eget initiativ. Avesta Art ger här exempel.

With a touch of art deco elegance and associations at times to stereotyped portraits from the worlds of comics and fashion, Cassandra Rhodin lets her suite of pictures *Animal Planet* land in the roasting house's beautiful whitewashed gallery. Each picture portrays the relationship between man and animals. They are about women and animals in various roles and guises. The range of colours is muted, dominated by soft soot black and grey. The large marked eyes of the women have looks that signal caution, distance, maybe even nonchalance.

Art deco break through at the Exposition Internationale des Arts Décoratifs et Industriels Modernes in Paris in 1925. It was a reaction to the increasingly industrial emphasis on simplification and mass production and wanted to highlight the individual, decorative and exclusive, and was expressed in the visual arts, furniture and architecture. This stylistic epoch waned when naked functionality took over and war loomed at the end of the thirties. It was also then that the last blast furnace at Avesta old ironworks was extinguished.

Inspired by things like art deco Cassandra Rhodin now introduces – after the highly industrialised era – good taste as well as questions about man's relationship to nature in *The Works*.

Throughout history man has lived closely with animals. We have hunted them for food and warming hides and skins. We have killed them for their heads and hides as trophies to confirm man's cunning and power. We created trust in order to domesticate animals and use them as beasts of burden and for food. We talk about

the origins of our own species among the apes – at the same time marking the distance between wild animals and civilised man. Today animals often play the role of our companion and equal, maybe as the only friend or as compensation for a deceased life partner or child.

Animal Planet challenges our concept of safety and danger, of equality and dominance, of our own identity, ideal and pair relationships.

Cassandra Rhodin had her major breakthrough when she displayed her collection of pictures for leading

fashion houses and magazines. Her pictorial language is now known worldwide through magazines like *Vogue* and organisations such as UNICEF. She has also been commissioned to work for a wide range of leading Swedish companies.

Cassandra Rhodin was born in 1979 in Stockholm. She grew up in an artistic family who were involved in painting, films and not least the circus. Her father's paternal grandfather was the legendary circus director Brazil Jack, a colourful figure whose exploits have

inspired Cassandra in many ways such as her company Mini Rodini where she designs and has children's clothes produced. Cassandra Rhodin has designed book covers, textiles, wallpaper and other applications for fashion and interior decoration.

Cassandra Rhodin is a designer and illustrator. In a world where the boundaries between fashion, design and the pictorial arts are fading fast, the pictures she creates for her own satisfaction also receive a lot of attention. As at Avesta Art for example.

Topi Ruotsalainen

- Varje människa har behov av att bli sedd – och ansedd. Varje individ behöver också tillhöra ett sammanhang, vara delaktig i en grupp, ett gäng, en gemenskap. Hur jag ser på mig själv påverkar andras bild av mig. Samtidigt får mitt självförtroende näring av om andra bemöter mig med förtroende och respekt, bekräftar mitt värde. Så formas människans identitet och ställning i ett samspel som kan ha god eller ond klang – eller präglas av likgiltighet.

Det centrala motivet i Topi Ruotsalainens målningar är människan. Med penseldrag som för tanken till impressionisternas sätt att fånga ögonblickens ljus och stämningar låter han människor träda fram. Ibland ensamma. Ofta i grupp. Situationerna är vardagliga, realistiska. Gestaltningen tränger bakom det ytliga och synliga. Hans konst är iakttagande och undersökande. Topi Ruotsalainen för oss under ytan – till underliggande strukturer och hierarkier som påverkar människors relationer till varandra.

- En stor del av min konst behandlar dynamiken i en folkmassa. Varför är de här människorna samlade? Vad gör de – och vad förenar dem? Är det ”ju fler, desto bättre” eller alstrar folksamlingar dårskap?

I en målning i Avesta Art möts människor, enhetligt klädda i vita skjortor och mörka byxor. Vid närmare anblick syns två som skiljer sig från mängden – med rosa skjorta respektive klänning. Det ligger nära till hands att tänka på en mansdominerad värld. Även positioner, rörelser,

kroppsspråk och blickar talar. I mängden bildas mindre grupper som tycks dela samförstånd. Några personer står ensamma – som om de har dragit sig undan eller inte känner sig välkomna. En röd matta bildar ett slags inre cirkel som återkommer i målningen intill. Där är den totalt dominerande. Motiven blir analysverktyg för betraktaren. Var skulle jag själv ställa mig? Skulle jag känna mig bekväm? Hur är mitt beteendemönster i en grupp?

Att-göra-listan på svarta tavlan i den stora målningen *To do* gapar tom. Pojken på bilden – liksom betraktaren – har åtminstone två sätt att förhålla sig på: Att se ett svart hål av ångestfyllda måsten. Att se möjligheter som berikar dagen och livet.

Miljöerna i Topi Ruotsalainens bilder är bara antydda och öppnar för olika associationer. Även själva aktiviteten är ofta dämpad. Händelsen och spänningen finns istället hos den enskilda människan, hennes sökande och längtan till tillhörighet. Konstnären är fascinerad av tidig tysk romantik och dess förmåga att kasta nytt ljus över vanliga vardagliga situationer. Hans verk väcker tankar om vår egen roll: Är vi herrar över våra egna liv eller bara brickor i spel som styrs av andra?

Topi Ruotsalainen är född 1979 i Kuopio i Finland och verksam i Helsingfors. Han är utbildad vid konstakademien i Helsingfors och har ställt ut i en rad europeiska länder.

“Everybody needs to be seen – and respected. Every individual also needs to belong, be part of a group, a gang, a community. What I think of myself affects other people’s view of me. At the same time my self confidence is boosted if others treat me with trust and respect, confirm my value. That’s how a person’s identity and position in an ensemble is shaped which can be for good or evil – or can be characterised by indifference.”

The central motif in Topi Ruotsalainen’s paintings is people. With brush strokes that are reminiscent of the impressionists’ way of capturing the light and the atmosphere, he lets people emerge. Sometimes alone. Often in groups. The situations are everyday, realistic. The figures jostle behind the superficial and the obvious. His art observes and investigates. Topi Ruotsalainen takes us beneath the surface – to the underlying structures and hierarchies that affect people’s relationships with one another.

“The greater part of my work concerns the dynamics of crowds. Why have these people gathered together? What are they doing ... and what unites them? Is it just a case of the ‘more, the merrier’ or maybe ‘crowds breed stupidity’?”

One painting at Avesta Art is of people uniformly dressed in white shirts and dark trousers. A closer examination shows two who differ from the rest – they have a pink shirt and a dark dress. One is tempted to think of a world dominated by men. Even their positions, body language and looks speak volumes. Smaller groups form in the crowd who appear to be in mutual agreement. Some stand alone – as if they have moved aside or do not feel welcome. A red carpet forms a sort of inner circle which is repeated in the next painting. There it dominates totally. The motifs are the analysis tool for the onlooker. Where would I stand? Would I feel comfortable? What is my behavioural pattern in a group?

There is absolutely nothing on the to-do list on the blackboard in the large painting. At least the boy in the picture – like the onlooker – has two options; either see a black hole of anxious necessity or seizes the opportunity to enrich the day and life itself.

The environments around Topi Ruotsalainen’s pictures are just hint and open to various interpretations. Even the activity itself is often subdued. The events and excitement are instead to be found in the individual, their search and longing to belong. The artist is fascinated by early German romanticism and its ability to cast new light on ordinary everyday situations. His works awaken thoughts of our own role – are we masters of our own lives or just pieces in a game controlled by others?

Topi Ruotsalainen was born in 1979 in Kuopio, Finland and works in Helsinki. He studied at the Finnish Academy of Fine Arts in Helsinki. His work has been exhibited in a number of European countries.

Inger och Lasse Sandberg

I det gamla malmbåset – i tomrummet efter tunga skatter ur bergets inre – blommar det fram en färgsprakande ny värld. Det är slottet Gomorransol som praktfullt reser sig ur mörker och grus. Här bor spöket Laban och hans familj.

I nästa malmbås ruvar rekvisita som utan tvekan väntar på Lilla Anna, Långa Farbrorn, Pulvret och Tummen – och förstås på alla nyfikna, lekfulla barn och vuxna som vågar sig på äventyr i Inger och Lasse Sandbergs vardagligt rotslagna sagovärldar.

Inger och Lasse Sandberg levde och arbetade tillsammans i nära sextio år. De möttes i unga år och kom att dela både livets stora kärlek och en konstnärsgärning av stora mått. Lasse Sandberg (1924-2008) var uppvuxen i Stockholm och utbildad vid illustratörslinjen i Anders Beckmans skola. Inger föddes i Karlstad 1930 och sökte sig fram i sina konstnärliga uttryck. Ett år vid Konstfacks skulptörsutbildning blev en bekräftelse på att just det, ofta fysiskt tunga, skapandet inte var hennes sätt att formulera sig. Istället bejakade hon den talang som hon redan som flicka hade odlat – skrivandet. De gifte sig och tillsammans blev de, vid sidan av Astrid Lindgren, konstnärer som revolutionerade barnboken, i Sverige och världen.

I ett trevligt radioprogram i Radio Värmland 1993 samtalar journalisten Lars-Erik Olsson med Inger och Lasse Sandberg, som med värme beskriver varandra – både likheter och olikheter – och det gemensamma arbetet.

- Jag ville måla och skulptera, hade först svårt att se detta med skrivandet som ett yrke, säger Inger Sandberg.

Det var i samspel med maken som Inger valde ordet som sitt konstnärliga redskap. Lasse arbetade bl.a. för tidningarna Folket i Bild och Vi och fick även frågor om att illustrera barnboksmanus. När de själva blev föräldrar bestämde de sig för att skapa barnböcker som de saknade. De ville ge plats för vardagens hjältar och händelser, bryta av mot hävdvunna barnboksgestalter som tomtar, troll och söta lockhåriga flickor.

- Vi presenterade en helt ny boktyp, berättar Inger. På den tiden fanns det bara pekböcker eller krångliga historier. För barn som är 1-3 år och erövrar sitt språk betyder både bilder och ord mycket. Vi ville göra små, roliga vardagsnära historier.

Inger och Lasse Sandbergs första gemensamma bok utkom 1953. I Avesta Art ger gestaltningen av deras barnboksvärldar tydliga dimensioner till temat Förnuft och känsla.

Inger och Lasse Sandberg har givit ut fler än 100 boktitlar. Deras verk är översatta till 33 språk. Bland framstående svenska priser märks Elsa Beskow-plaketten 1966, Expressens Heffaklump 1969, Astrid Lindgren-priset 1974 och den kungliga medaljen Litteris et Artibus 2006. På senare år har deras böcker fått stora genombrott i bl.a. Japan och Kina.

In the old ore booth – in the emptiness after the heavy treasure from the bowels of the mountains – a colourful new world blossoms out. It is the Royal Palace Good Morning Sun that rises magnificently from the darkness and dust. Here live Little Spook Laban and his family.

In the next ore booth brood stage props that without doubt wait for Little Anna, Tall Uncle, Dusty and The Thumb – and of course the inquisitive, playful children of all ages who dare go on an adventure into the everyday, well-trodden fairytale world of Inger and Lasse Sandberg.

Inger and Lasse Sandberg lived and worked together for nearly sixty years. They met when young and shared life's great love and an artistic achievement of major proportions. Lasse Sandberg (1924-2008) grew up in Stockholm and studied to become an illustrator at Anders Beckmans School. Inger was born in Karlstad in 1930 and explored how to express herself artistically. One year studying sculpture at the University College of Arts, Crafts and Design confirmed that this often physically tough

form of creation was not her forte. Instead she recognised that her talent lay in something she had developed as a girl – writing. The couple married in 1950 and became, together with Astrid Lindgren, artists who revolutionised children's books in Sweden and the world.

In an enjoyable local radio programme in 1993, journalist Lars-Erik Olsson chatted with Inger and Lasse Sandberg, who fondly talked about each other – both their similarities and differences – and their work together.

"I wanted to paint and sculpture, and couldn't at first see writing as an occupation," said Inger Sandberg.

It was the interplay between the couple that Inger chose words as her artistic tools. Lasse worked for various magazines and also received enquiries about illustrating the texts for children's books. When they became parents themselves they decided to create the sort of children's books they could not find. They wanted to create a world with heroes and action, break with the time-honoured characters like goblins, trolls and sweet, curly-haired girls.

"We presented a completely new type of book," Inger explains. At that time there were only picture books or complicated stories. For one- to three-year olds who are learning to talk both pictures and words are very important. We wanted to write small, funny, down-to-earth stories."

Inger and Lasse Sandberg's first book together was published in 1953. At Avesta Art interpretations of their worlds of children's books give physical dimensions to the theme of Sense and Sensibility.

Inger and Lasse Sandberg have published more than 100 books. Their work has been translated into 33 languages. Among prestigious Swedish awards are the Elsa Beskow plaque in 1966, newspaper Expressen's Heffaklump in 1969, the Astrid Lindgren prize in 1974 and the royal medal Litteris et Artibus in 2006. In later years their books have enjoyed major success in countries like Japan and China.

Guangjuan Zhang

Frågor om varandet – om människans existens, identitet och relationer – är närvarande nerv i Guangjuan Zhangs konstverk. Hon vill inbjuda besökaren till interaktivitet, att personligen bli delaktig i konsten. Hennes egna idéer kommer till uttryck i skulpturer som hon vill att vi – var och en utifrån våra erfarenheter och tankar – ska tolka. Guangjuan Zhang är själv född och uppvuxen i Kina och nu verksam i Sverige.

I Avesta Art för Guangjuan Zhang in två verk. *Small Giant* (Liten Jätte) är skapad för Verket och byggd på plats i den utslagsgrop där järnet en gång rann i vitglödande strömmar. I en första version är materialet trä, till sommaren 2013 planeras stål. I det gamla järnverkets dunkel vill *Small Giant* förmedla något av den kraft och trygghet som konstnären själv erfor när hon besökte Avesta Art.

- Nyfiken och litet skrämde jag in i den gamla industribyggnaden, berättar Guangjuan Zhang.

- Hyttan förmedlade en känsla av godhet och framåtskridande som om en välvillig kraft från den glödande masugnsprocessen – malmens omvandling till stål – har tagit rummen i besittning. Den känslan är utgångspunkt för min egen medverkan i Avesta Art. Med intryck från miljön porträtterar jag en liten jätte som vänligt välkomnar besökaren och inbjuder till innerligt möte och vila i hans hand.

I den stora hallen vid martinverken väntar *Degree zero* (Nollpunkt) –

ett avskalat verk där ur plåt utskurna silhuetter tycks frigöra sig från sin givna form. Gestalterna bryter sig loss, söker sig vidare i strävan efter egen mognad och självtillit. *Degree zero* berör förutsättningarna för våra liv, de yttre faktorer som påverkar oss och som vi bara delvis kan påverka. Konstverket väcker också frågor om tomrummet som uppstår när någon ger sig av. Kan det gapande hålet laddas med nytt innehåll, vara potentialen för nya relationer för dem som blev kvar? Samspelet mellan helhetens delar – yttre och inre, kropp och själ, yin och yang – griper oss genom *Degree zero*.

Andra uppmärksammade verk av Guangjuan Zhang är bl.a. *The first Voice is the last Voice* med stark anknytning till ett barndomsminne av ett barnamord.

Guangjuan Zhangs konstnärliga arbete börjar alltid med en idé. Val av material kommer senare. Som en del av verken skriver hon också ofta poesi. Oavsett material eller form räknar hon sina verk som skulpturer.

Guangjuan Zhang är född 1973 i Harbin i Kina. Hon är utbildad vid LuXun Academy of Fine Arts i Kina. Efter fem år vid Konstakademien i Kina kom hon till Sverige som gästlärare vid Konstskolan i Gävle, och sedan studerade hon vid Konsthögskolan och Konstfack i Stockholm. I dag är hon verksam som konstnär i Stockholm och lärare vid Nyckelviksskolan på Lidingö.

Existential questions – man's identity and relationships – are ever present in Guangjuan Zhang's work. She encourages the visitor to participate, to become a part of the art. Her own ideas are expressed in sculpture that she wants us – based on our experiences and thoughts – to interpret. Guangjuan Zhang was born in China but now works in Sweden.

At Avesta Art, Guangjuan Zhang has two works. *Small Giant* was made especially for The Works, created onsite in a pothole where the iron once ran in a white-hot

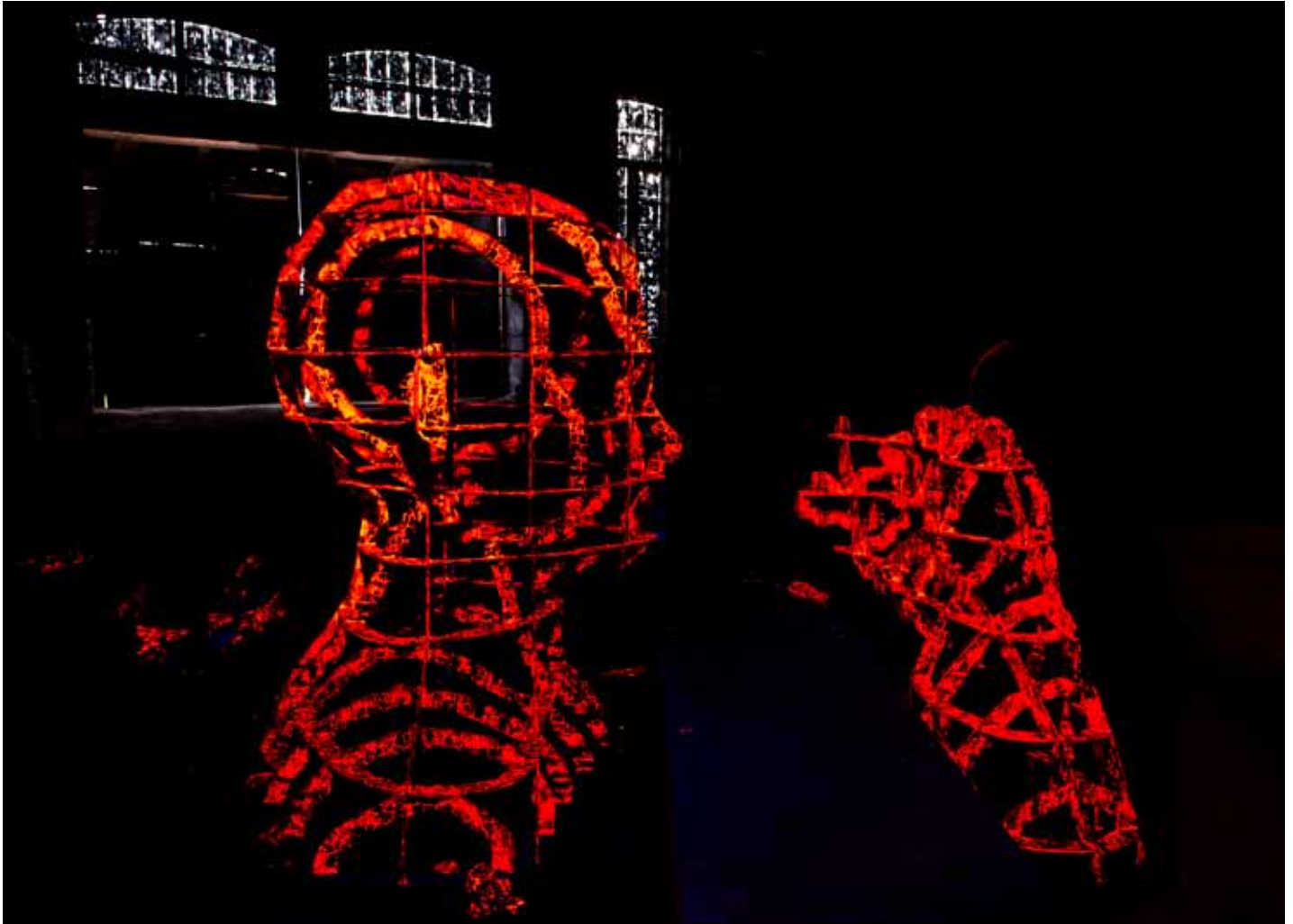
stream. The first version is made of wood; it is planned to make it of steel in the summer 2013. In the gloom of the iron works, *Small Giant* communicates some of the power and confidence the artist herself experienced when she visited Avesta Art.

"Curious and a little bit afraid, I stepped into this ancient industrial building," admits Guangjuan Zhang.

"The smelting house exuded a feeling of benevolence and progress like a kindly power from the blast furnace process the transition of ore to steel has taken

possession of the hall. That feeling is the foundation for my participation in Avesta Art. Using the impact the environment makes, I portray an iron boy who graciously welcomes the visitor and invites them to an intimate meeting, resting in his hand.

In the large hall by the Martin open hearth, *Degree Zero* awaits – a stripped down work where silhouettes cut out from sheet metal seem to free themselves from their background. The figures break out and look around in the hunt for their own maturity and self-confidence.

Degree Zero is about the conditions for our own lives, the external factors that affect us and that we can influence to a certain extent. This work of art also poses questions about the void that is created when somebody leaves. Can that gaping hole be refilled with new content to be potential for new relationships for those remaining? The interplay between the parts of the whole – the inner and outer, body and soul, yin and yang – moves us through *Degree Zero*.

Other notable works by Guangjuan Zhang include

The First Voice is the Last Voice with strong connections to a childhood memory of the murder of a child.

Guangjuan Zhang's artistic work always starts with an idea. The choice of material comes later. As part of a work she often writes poetry. Irrespective of the material or form, she classifies her work as sculpture.

Guangjuan Zhang was born in 1973 in Harbin, China. She studied at the LuXun Academy of Fine Arts in China. After five years at art college in China, she came to Sweden, studied at the Royal College of Fine Arts

in Stockholm and worked as a guest lecturer at the Art College in Gävle and then studied at the Royal College of Fine Arts and the School of Arts, both in Stockholm. Today she is an artist in Stockholm and teacher at Nyckelviksskolan, a Member of ELIA, the European League of Institutes of the Arts.

Björn Lövins Galleri

Känslor av andakt och vördnad infinner sig i Björn Lövins galleri, öppnat i Avesta Art. Högre, stiliga och värdiga står här *Dädsker*. Vid en första anblick tycks skulpturerna hålla slaggstensmuren på plats. I själva verket ger de sitt stöd till var och en av oss – till människovärdet. Titlen *Dädsker* ska utläsas "Det är du som kan!". Skulpturerna bär Björn Lövins signum. Den enskilda människans okränkbarhet och – samtidigt – hennes självklara delaktighet i en gemenskap, ett kollektiv, är grundvärden som återkommer i hans konstnärskap.

I centrum i galleriet står vagnen *Full fart framåt*, ett verk från 1988 och utställningen *C – Kampen om verkligheten* i Stockholms kulturhus. Här antog konstnären rollen som antropolog och utforskade, i en tänkt framtid, spillrorna av 1900-talets konsumtionssamhälle. Sportbilen är på ett plan lätt att identifiera. I material och enkelhet knyter den samtidigt an till utgrävningar av kulturer, fjärran från västerländsk motortid. Den livfulla målningen *Vid floden* (1995) sträcker sig bortom tid och rum.

Björn Lövin var en av vår tids största bildkonstnärer. Han var med och introducerade installationskonsten i Sverige med omskakande utställningar i Moderna Museet och Kulturhuset i Stockholm. Hans internationellt stora

erkännande är bara blygsamt känt bland oss svenskar. 1981 intog Björn Lövin det prestigefyllda kulturhuset i Paris, Centre George Pompidou, med en gigantisk utställning som också rymde ett då helt nytt fenomen, videokonst. Lövins konst fick aktningsvärda rubriker i tidningen *Le Monde* – en bekräftelse som imponerade mycket på hans franska värdar. När FN 1992 höll den stora miljökonferensen i Rio de Janeiro inbjöds tjugo av världens främsta skulptörer och målare att medverka med sin konst. Europa representerades av bland andra Björn Lövin som visade en enorm skulptur, *Kulturmotor*, en maniokapress av ädelträ från Amazonas.

Konstnären Björn Lövin gick ur tiden 2009. Han var född i Falun 1937 och utbildade sig i unga år i Barcelona och vid universiteten i Stockholm och Uppsala. Han var bosatt i Dicka i Avesta kommun, i Stockholm och sina sista år i kyrkbyn i Folkärna. Björn Lövin deltog i Avesta Art 1997 och följde med skarp blick alla Avesta Art-utställningar. Endast tre konstnärer är tillägnade egna rum i Moderna Museet i Stockholm: Pablo Picasso, Andy Warhol och Björn Lövin. Tack vare gåvor från konstnärens döttrar har Avesta Art nu ett eget Björn Lövin-galleri.

There is a feeling of reverence and awe in the newly-opened Björn Lövin Gallery in Avesta Art. Stately, stylish and dignified stands *Dädsker*. At first glance the sculptures seem to support the slag-stone wall while in actual fact they give their support to each one of us – to human dignity. The name *Dädsker* stands for the Swedish 'Det är du som kan!', "You can do it". The sculptures carry the characteristic mark of Björn Lövin. The sanctity of the individual and, at the same time, their participation in a fellowship, a community, is a basic principle for his artistic work.

In the centre of the gallery is the car *Full fart framåt* (Full Speed Ahead), from 1988 at an exhibition in Kulturhuset in Stockholm. Here the artist adopted the role of anthropologist and explored, in an imaginary future, the debris from the 20th century consumer society. The sports car is easy to identify on one plane. At the same time its material and simplicity link it to excavations of cultures remote from western society's love of the motor car. The vital painting from 1995 *Vid floden*, (By the River), stretches beyond time and space.

Björn Lövin was one of the greatest artists of our time. He participated in the introduction of installations in Sweden with shocking exhibitions at the Museum

of Modern Art and Kulturhuset in Stockholm. That he was widely appreciated internationally is hardly known in Sweden. In 1981 he took the prestigious Pompidou Centre in Paris by storm with a gigantic exhibition which also included a completely novel phenomenon, video art. The headlines in *Le Monde* showed great respect for Lövin's work, a confirmation that greatly impressed his French hosts. When the UN held a major environmental conference in Rio de Janeiro in 1992, twenty of the world's leading sculptors and painters were invited to participate with their works. Björn Lövin was among those who represented Europe with his enormous sculpture *Kulturmotor*, (Culture Motor), a cassava press made of hardwoods from the Amazon forests.

The artist Björn Lövin passed away in 2009. He was born in Falun in 1937 and as a young man studied in Barcelona and at Stockholm and Uppsala Universities. He lived in Dicka near Avesta, in Stockholm and in his last years in the village of Folkärna. Björn Lövin took part in Avesta Art in 1997 and followed all the Avesta Art exhibitions with a critical eye. Only three artists have their own room at the Museum of Modern Art in Stockholm – Pablo Picasso, Andy Warhol and Björn Lövin. Thanks to the kind donations of his daughters Avesta Art now has its own Björn Lövin Gallery.

Konst i själva verket / Art in the Works

Avesta väljer att konstnärligt gestalta industriarvet. Konst från vår egen tid samspelar med det gamla järnverkets skimrande slagg och mäktiga arkitektur. 172 konstnärer har under åren 1995-2012 deltagit i elva Avesta Art-utställningar. En rad verk dröjer kvar.

Avesta has chosen to present its industrial heritage artistically. Contemporary art inter-acts with the shimmering slag and majestic architecture of the old ironworks. 172 artists have participated in Avesta Art's eleven exhibitions from 1995 to 2012. A number of works of art remain.

Lennart Rodhe, 1916-2005

Avestaström

En nestor i svensk konst, Lennart Rodhe, tolkade Avesta i ett mönsterpussel, som mäter mer än tjugo kvadratmeter: Älven och älvvattnet, som en gång drev järnverket. Det glödande järnet, som strömmar ur masugn. Kulturen, som glittrar och lyser i gröna slingor och vita blommor.

Lennart Rodhe medverkade i Avesta Art 1997. *Avestaström* visades sedan på affischtavlor i Europas kulturhuvudstad 1998, Stockholm, och finns nu i Läggesta järnvägsstation, nära Grafikens hus i Mariefred.

Avestaström (Avesta Stream)

A Nestor of Swedish Art, Lennart Rodhe, interpreted Avesta in a giant puzzle that covers more than 20 sq. m. The river and its water that once powered the ironworks. The glowing iron that once flowed out of the blast furnace. The culture that glitters and illuminates in green strands and white flowers.

Lennart Rodhe participated in Avesta Art 1997. *Avestaström* then appeared on billboards in Europe's Cultural Capital 1998, Stockholm, and now hangs in Läggesta railway station, near Grafikens hus in Mariefred.

Kjell Engman, f. 1946

Vita frun

Smederna, arbetsklädda i vitt och svart, dras med i gäckande, förförisk dans av hyttans vita fru. Vem är hon, den sägenomspunna kvinnan, som i hyttans dunkel både frestar och skrämmer? Bär vita frun alltid varsel om olycka – eller finns hos henne också en vänlig lekfullhet, som spelar alla ett spratt? Kanske smederna vet...

Kjell Engman tolkar hyttans liv – och dess tid – i en värld av glas-konst. Här finns arbetarna som höll hytta och martinverk i gång. Här rinner vitglödande järn. Här samlas herrskapsfolket till fest. Musiken är konstnärens egen komposition. Han medverkade i Avesta Art 2006.

Vita frun (The White Wife)

The blacksmiths, dressed in their working clothes in black and white, are brought together in a seductive dance by the white wife of the smelting house. Who is she, this mythical woman who in the gloom of the smelting house both attracts and repels? Is she an omen of accidents – or does she also come with friendly playfulness to plays practical jokes on everyone? Maybe the smithies know...

Kjell Engman portrays the life of the smelting house – and its times – in a world of crystal art. Here you can see the work-ers who kept the smelting house and the open-hearth works going. The iron runs white-hot here. The gentlefolk gather here for festivities. The music was written by the artist himself. Kjell Engman participated in Avesta Art 2006.

Tomas Nordberg, f. 1948

Ett stycke tid

Konstverket i sig ger blott en början – det fångar blicken och för konstnärens talan. Genomskinliga ytor låter blicken glida vidare, till något bortom själva verket. *Ett stycke tid* ger en förnimmelse av den förlösande elden vid järnframställningen i hyttan. Tomas Nordberg medverkade i Avesta Art 1995.

Ett stycke tid (A Piece of Time)

The work of art in itself does not make much of an impression – it catches the eye and relays the artist's message. Transparent surfaces allow the gaze to move on to something beyond the work of art itself. *Ett stycke tid* gives a sensation of the release the fire gives when making iron in the smelting works.

Tomas Nordberg participated in Avesta Art in 1995.

Sonja Nilsson, f. 1977

Korridor

Med samma lockelse och obehag som ändlösa hotellkorridorer bjuder, välkomnar Sonja Nilssons konstverk. Långt bort skymtar besökaren spegelbilden av sin egen ryggtavla. Det är som att på avstånd följa sig själv. Vem är jag och vad styr mig, är frågor som konstnären vill väcka genom *Korridor*, där besökaren blir en del av konstverket. Sonja Nilsson medverkade i Avesta Art 2006.

Korridor (The Corridor)

Sonja Nilsson's work welcomes you with the same fascination and unease of endless hotel corridors. Far away you get a glimpse of the reflection of your own back. It is like following yourself at a distance. Who am I and what controls me are the questions the artist wants to put with *Korridor*, where the visitor becomes a part of the work of art. Sonja Nilsson participated in Avesta Art 2006.

Arijana Kajfes, f. 1963

Masgud

Arijana Kajfes arbetar i gränslandet mellan konst och naturvetenskap, ofta fysik. Med sitt vänliga, vaksamma öga iakttar masguden besökaren som stiger in i masugnen. Ögat lånas från en annan besökare som i hemlighet betraktar skeendet. Arijana Kajfes medverkade i Avesta Art 2004.

Masgud (The Blast God)

Arijana Kajfes works at the interface between art and natural science, often physics. With its usual sharp eye, the god observes the visitor entering the blast furnace. The eye is borrowed from another visitor who is watching the event in secret. Arijana Kajfes participated in Avesta Art 2004.

Torbjörn Grass, f. 1953

En tid fylld av liv - Martinverksopera

I ett musikaliskt verk vid martinugnarna tolkar tonsättaren Torbjörn Grass arbetarnas liv, längtan och drömmar. Charlie Hellberg har gjort scenografin. Operan är skapad för Verket.

Torbjörn Grass har också medverkat i utformningen av *Opera Tactile* som låter fjädrar, rör och andra material från industrin bli instrument i en sal för musikaliskt skapande.

A Time Filled with Life – Open Hearth Opera

In a musical work by the open-hearth furnace, the composer Torbjörn Grass portrays the workers' lives, yearnings and dreams. The stage design is by Charlie Hellberg. The opera was written for the Works.

Torbjörn Grass has also participated in the design of *Opera Tactile* where springs, pipes and other materials from industry become instruments in a room for musical creation.

Bo Ek, f. 1954

Arbetets målningar

I två stora målningar stiger Avestakonstnären Bo Ek in till arbetarna vid masugn och martinverk, fångar deras anletsdrag i tunga men också ansedda sysslor, förmedlar ugnarnas heta strålning och spelet mellan ljus och mörker. I en exteriör speglar han hyttan i verksamhet med livet på hyttbacken.

Work's paintings

In two major works of art, Avesta artist Bo Ek becomes one of the workers at the blast furnace and open-hearth works, captures their features in the heavy but distinguished tasks, conveys the hot radiation from the ovens and the interplay between light and dark. In an exterior he portrays life around the smelting house in its heyday.

The Interactive Institute

Män som faller

Konstverk av Robert Brecevic om fritt fallande maskulinitet, om integritet och bräcklighet, om närvaro...

Delay Mirror

Konstverk om självbild kontra avbild, om identitet och verklighetsuppfattning. Verket är konstnärligt skapat av Magnus Jonsson och Tobi Schneider, programmerat av Robert Brecevic och Fredrik Petersson.

Män som faller (Men who are Falling)

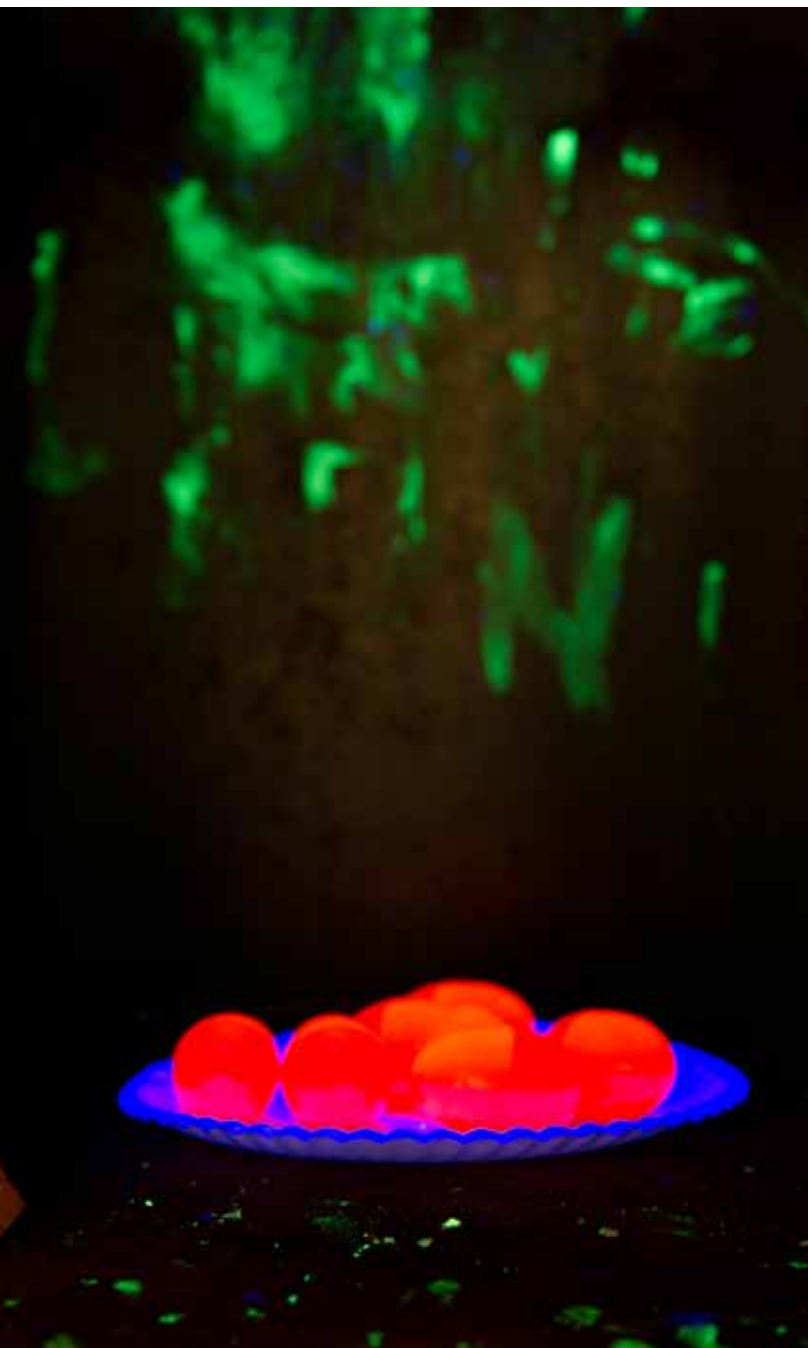
A work of art by Robert Brecevic about masculinity in freefall, about integrity and susceptibility, about presence...

Delay Mirror

A work of art about the picture we have of ourselves compared to that other people have of us, about identity and conception of reality. The work has been created by Magnus Jonsson and Tobi Schneider, and programmed by Robert Brecevic and Fredrik Petersson.

Optik-Tivoli

Regnbågens alla färger lyser upp dörren som för från martinhallens mörka rum in i ljusets kammare. I flödande synligt vitt ljus bjuds till lekfullt lärande vid en rad stationer i Verkets eget unika Optik-Tivoli. Illusioner, speglingar, ljusets brytning och uppdelning i färger – här finns mycket att utforska för både unga och äldre.

- Optik-Tivolit ger en sagolik inlevelse i ljuset som fenomen – ljusets egenskaper och ljusets effekter. Lärandet är en konst och konsten en tillgång i lärandet. Det gäller både när vi lär ut och när vi ska bli delaktiga i kunskap.

Det säger Solweig Palm som är pedagog och samordnare för NTA, naturvetenskap och teknik för alla, och Kreativt lärande i Verket. Hon guidar oss in i ljusets magiska värld:

- Ljuset är ett uttryck för de elektromagnetiska vågor som finns i universum. Spektrumet för strålningen sträcker sig från långa vågor på två kilometer – snälla som i långvågsradio – till de allra kortaste som finns inne i kärnkraftverk, gammastrålarna som skadar levande organismer. I ett litet intervall finns ljuset – det vita ljuset som människan kan förnimma och som kan delas upp i regnbågens sex tydliga färger.

Med historia, konst, naturvetenskap och teknik som grundpelare har lärande miljöer sedan flera år sin plats i Verket – och inspirationskällan är förstås Avesta Art. Syftet är att skapa arbetssätt som är så omväxlande, lustfyllda och konstnärliga att varje människa kan hitta redskap som öppnar vägar till ny kunskap. Rymden var tema 2007. *Bagdad* är – med orientaliska miljöer och gestaltningar – vägvisare i matematik sedan 2010. Arbetet har främjats genom stöd från Erik Johan Ljungbergs Utbildningsfond och det lokala näringslivet.

Optik-Tivolit som hade premiär 2011 är Solweig Palms initiativ. Tanken har blommat fram i Verkets undervisning för grundskolans årskurs 6 och fått sina uttryck genom världsvida kontakter. Idé och koncept för tivolit har hon utvecklat tillsammans med Hans Nilsson, sedan många år Avesta Arts utställningstekniker. Stolt berättar Solweig att professor Akiyoshi Kitaoka från Japan generöst ställer sina synvillor till förfogande i Optik-Tivolit. Under sommaren 2012 är Optik-Tivolit öppet i anslutning till Avesta Art. Därefter kan besök bokas för skolklasser och andra vetgiriga grupper.

All the colours of the rainbow illuminate the door that goes from the darkness of the Martin Hall into the chamber of light. A flood of visible light invites you to take part in playful learning in the unique Optik-Tivoli of Verket, The Works. Illusions, reflections, the refraction and division of light –there is much to explore here for both young and old.

“The Optik-Tivoli provides a fascinating experience of light as a phenomenon – its characteristics and effects. Teaching is an art and art is an asset in teaching. This applies both to when we teach and when we are going to be involved in knowledge.”

So says Solweig Palm, educationalist and coordinator for the NTA, natural science and technology for all, and for Creative Teaching at The Works. She guides us into the magical world of light.

“Light is the word we use for the electromagnetic waves found throughout the universe. The spectrum for this radiation stretches from waves two kilometres long, friendly ones used for long-wave radio, and the very shortest that are found in nuclear power stations, gamma radiation that is dangerous for all living organisms. In one small interval of this spectrum is light – the white light that humans can perceive and which can be divided into the six clear colours of the rainbow.”

With history, art, natural science and technology as its four pillars, teaching has found its home in The Works – and the source of inspiration is of course Avesta Art. The aim is to create a way of working that is so varied, enjoyable and artistic that everybody can find the keys necessary for opening the doors to new knowledge. Space was the theme in 2007. *Bagdad* is – with its oriental environment and interpretation – the guide for mathematics since 2010. The work has been encouraged by grants from the Erik Johan Ljungberg’s Teaching Foundation and local companies.

Optik-Tivoli had its premiere in 2011 thanks to the initiative of Solweig Palm. The idea has grown out of the teaching at The Works for sixth grade students and been realised through worldwide contacts. She has developed the concept of the Tivoli together with Hans Nilsson who has for many years been Avesta Art’s exhibition technician. Solweig is very proud that Professor Akiyoshi Kitaoka from Japan has very kindly lent his optical illusions to Optik-Tivoli. During the summer of 2012 Optik-Tivoli is open in connection with Avesta Art. Afterwards visits can be booked for school classes and others groups of inquiring minds.

Verkförteckning/List of Art

Vanna Bowles

f/b 1974

Bush Stories

3D-illustration, papier-maché

Three-dimensional drawing, papier-maché

Giacomo Costa

f/b 1970

Aqua n. 10

Plant n. 2

Plant n. 3

Arena n. 1

Landscape 125

Digitala bilder tryckta på PVC/ Digital pictures printed on PVC

Mikael Ericsson

f/b 1959

Myrnebulosan / The Ant Nebula

Installation med video, UV-skulptur, ljud, ljus /

Installation with video, with UV-sculpture, sound, light

(Foto s. 5 / Photo page 5)

Johnny Boy Eriksson

f/b 1978

Verk utan titel / Untitled work

Installation i packtape / Installation of packaging tape

Musik av / Music by Magnus Johansson

Pontus Ersbacken

f/b 1980

Atomkärna / The Nucleus of the Atom

Fraktal / Fractal

Sfär / Sphere

Kristall / Crystal

Skulpturer i stål / Sculptures of steel

(Foto s. 4 / Photo page 4)

Carnivor / Carnivore

Anemon / Anemone

Motor / Engine

(Foto s. 49 / Photo page 49)

Kapsel / Seed Case

Skulpturer i stål, segellina / Sculptures of steel, sail line

Henry Grahn Hermunen

f/b 1963

Livets Flod / The River of Life

En sång till Francesca / A Song for Francesca

Den Lilla Vägen / The Little Road

Transparent fotografi i flera lager, tryckta i säkerhetsglas /

Transparent photography in several layers, printed on safety-glass

Andreas Johansson, Lena Johansson

f/b 1977, f/b 1975

Om du lyssnar kan du höra dem viska / If you listen, you can hear them whisper

Installation i blandteknik, olja på MDF, papper, lim /

Installation, mixed media, oil on MDF, paper, glue

Matti Kalkamo

f/b 1968

Destination Salvation

Aluminium, tyg / Aluminum, cloth

Armful of Preparation

Aluminium, grenar / Aluminum, branches

(Detalj, foto s. 4 / Detail, photo page 4)

Achilleas Kentonis, Maria Papacharalambous

f/b 1963, f/b 1964

Sensitive Sensitivity

Installation i blandteknik / Installation, mixed media

Johannes Nyholm

f/b 1974

Las Palmas

Film, sceneri / Film, scenery

Dockpojken / Puppetboy

Film

Sagan om den lille Dockpojken / Tale of Little Puppetboy

Film, Lerfigurer / Film, Clay Puppets

Drömmar från skogen / Dreams from the Woods

Film, Skuggteater / Film, Shadow Puppet Theater

Cassandra Rhodin

f/b 1979

Animal Planet

Tusch, akvarell i grafisk upplaga / Indian ink, watercolours in graphic edition

Topi Ruotsalainen

f/b 1979

To do

Oil on canvas / Olja på duk

Club

Oil on canvas / Olja på duk

VIP's

Oil on board / Olja på pannå

Crowd

Oil on board / Olja på pannå

Embankment

Oil on board / Olja på pannå

Race

Oil on board / Olja på pannå

How about them apples?

Oil on board / Olja på pannå

(Foto s. 5 / Photo page 5)

Lean on

Oil on board / Olja på pannå

Inger Sandberg och Lasse Sandberg

f/b 1930, 1924-2008

Sandbergs värld / The world of Sandberg

Blandteknik / Mixed media

Guangjuan Zhang

f/b 1973

Degree Zero

Skulpturinstallation av varmlaminerad aluminiumplåt /

Sculpture installation of heat-laminated aluminium sheet

(Foto s. 48 / Photo page 48)

Liten Jätte / Small Giant

Installation av trä, UV-färg / Installation of wood, UV-paint

AVESTA ART 2012 ARRANGERAS AV AVESTA KOMMUN ORGANISED BY THE TOWN OF AVESTA

TACK TILL SAMVERKANDE / THANKS TO

Konstkonsulent Jordi Arkö, Landstinget Dalarna
Andréhn-Schiptjenko Gallery
Angelika Knäpper Gallery
Galleri Flach
Guidi & Schoen Arte Contemporanea
Tre Sandberg
Ugallery
Wetterling Gallery

EKONOMISKA BIDRAG / FINANCIAL SUPPORT

Landstinget Dalarna, Kulturnämnden
Länskonst Dalarna
Arbetsförmedlingen Avesta
Svenska kulturfonden i Finland

SPONSORER / SPONSORS

Avesta Smide
Avesta Text & Dekor, ATD
Avesta Tidning
Dala Demokraten
Karl Hedin
PrintGlas
SSAB i Oxelösund
Stokviks Tapes

LEDNINGSGRUPP / EXECUTIVE GROUP

Lars Åke Everbrand, Kenneth Linder, Caroline Gustafsson

KONSTNÄRSURVAL / SELECTION OF ARTISTS

Caroline Gustafsson, Kenneth Linder, Lars Åke Everbrand, Karin Perers

KONSTHÄNGNING / ART DISPLAY

Caroline Gustafsson, Carl Erik Dahlberg, Hans Nilsson

LJUSSÄTTNING / LIGHTING

Adam Ander Nedzewicz

ARBETSGRUPP / TEAM

Lena Jonsson, Anders Hägglund, Jari Nikula, Randi Schmidt,
Susanne Carlzon, Cecilia Lundvall, Johan Hagman, Inger Mathsson,
Solweig Palm.

KATALOG / CATALOGUE OMSLAG / COVER

Foto i Mikael Ericssons installation *Myrnebulosan*.
Photo of the installation *The Ant Nebula* by Mikael Ericsson.

FOTO / PHOTO

Therése Asplund, Ateljé Linslusen
Jonas Palm, sid. 7, 43, 45
Achilleas Kentonis, sid. 27, 28, 29

ILLUSTRATION

Jan-Erik Pettersson

TEXT

Karin Perers

ÖVERSÄTTNING / TRANSLATION

Richard Emery, Fair Copy

GRAFISK FORM / LAYOUT

Anneli Holmquist

TRYCK / PRINTED BY

Centrumtryck AB, Avesta

ISBN

978-91-980437-0-9

© Kultur Avesta, Avesta kommun

Avesta Art 2012

Mellanplan/*Floor 3*
Vanna Bowles

Kransplan/*Floor 4*
Giacomo Costa
Lena Johansson och Andreas Johansson
Pontus Ersbacken
Achilleas Kentonis och
Maria Papacharalambous

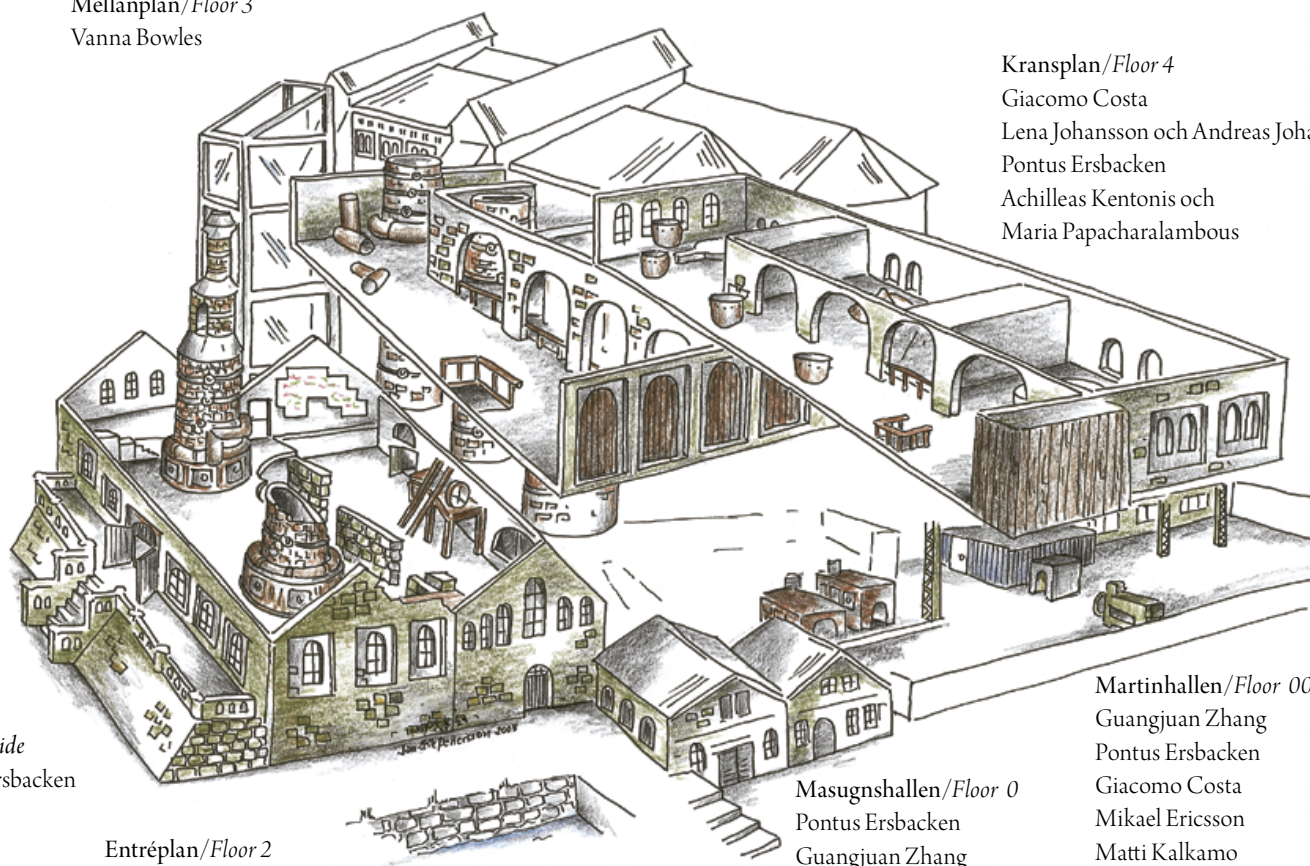
Ute/*Outside*
Pontus Ersbacken

Entréplan/*Floor 2*
Cassandra Rhodin
Topi Ruotsalainen
Johannes Nyholm

Markplan/*Floor 1*
Inger och Lasse Sandberg
Johnny Boy Eriksson
Topi Ruotsalainen
Johannes Nyholm

Masugnshallen/*Floor 0*
Pontus Ersbacken
Guangjuan Zhang

Martinhallen/*Floor 00*
Guangjuan Zhang
Pontus Ersbacken
Giacomo Costa
Mikael Ericsson
Matti Kalkamo
Henry Grahn Hermunen

Alla medverkande konstnärer sedan starten / All the artists who have participated since the start

Avesta Art 1995

Lars Andersson, Sverige
 Åsa Andersson, Sverige
 Ingemar Aulin, Sverige
 Channa Bankier, Sverige
 Bengt Berglund, Sverige
 Kristina Bergkvist Selder, Sverige
 Helene Billgren, Sverige
 Max Book, Sverige
 Lena Cronqvist, Sverige
 Erland Cullberg, Sverige
 Jörgen Fogelquist, Sverige
 Enno Hallek, Sverige
 Jörg Jeschke, Sverige
 Peter Johansson, Sverige
 Olle Kåks, Sverige
 Inga-Lill Lagergren, Sverige
 Edna Martin, Sverige
 Suzanne Nessim, Sverige
 KG Nilson, Sverige
 Tomas Nordberg, Sverige
 Marja Sikström, Sverige
 Maud Spangenberg, Sverige
 John Stenborg, Sverige
 Iréne Vestman, Sverige
 Eva Zettervall, Sverige
 Charlotte Öberg, Sverige

Avesta Art 1997

Trine Folmoe, Norge
 Meta Isæus Berlin, Sverige
 Jonas Kjellgren, Sverige
 Thomas Knarvik, Norge
 Malin Lager, Sverige
 Lisa Larson, Sverige
 Björn Lövin, Sverige
 Odd Nerdrum, Norge
 Helmut Nystrom, Sverige
 Karl Axel Pehrson, Sverige
 Jane Reumert, Danmark
 Carl Fredrik Reuterswärd, Sverige
 Lennart Rodhe, Sverige
 Svante Rydberg, Sverige
 Martin Wickström, Sverige

Avesta Art 1998

Johanna Aalto, Finland
 Olga Bergmann, Island
 Olle Bonniér, Sverige
 Lars Englund, Sverige
 Erik Frandsen, Danmark
 Magnus Kjartansson, Island
 Eva Koch, Danmark
 Louisa Matthiasdottir, Island
 Katarina Norling, Sverige
 Bjørn Norgaard, Danmark
 Jyrki Poussu, Finland
 Bjørn Ransve, Norge
 Jenny Rydhaugen, Norge
 Bjørn-Sigurd Tufta, Norge
 Rafael Wardi, Finland

Avesta Art 2000

Anna Anders, Tyskland
 Frank Bauer, Tyskland
 Jim Berggren, Sverige
 Åsa Cederqvist, Sverige
 Bea Emsbach, Tyskland
 Paul Granjon, Wales
 Margareta Hesse, Tyskland
 Sture Johannesson, Sverige
 Tia Johansson, Sverige
 Anna Kindgren, Sverige
 Sean O'Reilly, Wales
 David Shepherd, Wales
 Stig Sjölund, Sverige
 Lars Wikström, Sverige
 Sue Williams, Wales

Avesta Art 2002

Eugènia Balcells, Spanien
 Kent Boholm, Sverige
 Gloria Friedmann, Tyskland
 Marcus Kiel, Tyskland
 Tuula Lehtinen, Finland
 Henrietta Lehtonen, Finland
 Lisbeth Lind, Sverige
 Gintaras Makarevicius, Litauen
 Audrone Petrasinaite, Litauen
 Jaume Plensa, Spanien

Egle Rakauskaite, Litauen
 Charles Sandison, Finland
 H D Schrader, Tyskland
 Paco Simón, Spanien
 Jyrki Siukonen, Finland

Avesta Art 2004

Thomas Broomé, Sverige
 Yrjö Edelmann, Sverige
 Keathy Ericsson-Jourdan, Åland
 Cecilia Falk, Sverige
 Guy Frisk, Åland
 Magdalena Hellström-Zimmermann, Tyskland
 Ulrica Hydman-Vallien, Sverige
 Arijana Kajfes, Sverige
 Mikael Richter, Sverige
 Tage Wilén, Åland

Avesta Art 2006

Modhir Ahmed, Sverige
 Kjell Engman, Sverige
 Torbjörn Grass, Sverige
 Tina Gverovic, Kroatien
 Karin Gustavsson, Sverige
 Åsa Jacobson, Sverige
 Mats Lodén, Sverige
 Ines Matijevic, Kroatien
 Ebba Matz, Sverige
 Sonja Nilsson, Sverige
 Ken Sato, Sverige
 Johan Thurfell, Sverige
 Soile Yli-Mäyry, Finland

Avesta Art 2008

Antun Božicevic, Kroatien
 Nicolas Cesbron, Frankrike
 Thomas Dellacroix, Frankrike
 Agnieszka Dellfina, Frankrike
 Ana Husman, Kroatien
 Michael Johansson, Sverige
 Michael Kalish, USA
 Alem Korkut, Bosnien Hercegovina
 Kristina Lenard, Kroatien
 Toni Meštrovic, Kroatien
 Magnus Monfeldt, Sverige

Damir Ocko, Kroatien
 Ivana Pegan Bace, Bosnien Hercegovina
 Lala Rašćic, Bosnien Hercegovina
 Britt-Marie Rydberg, Sverige
 Birgitte Söndergaard, Sverige
 Marko Tadic, Kroatien
 Zlatan Vehabović, Bosnien Hercegovina
 Silvio Vujicic, Kroatien

Avesta Art 2010

Andreas Charalambous, Cypern
 Panicos Chrysanthou, Cypern
 Emin Çiznel, Cypern
 Pola Hadjipapa McCammon, Cypern
 Serap Kanay, Cypern
 Anber Onar, Cypern
 Karin Amnå-Lindberg, Sverige
 Jan Cardell, Sverige
 Brad Howe, USA
 Anders Hultman, Sverige
 Julie Leonardsson, Sverige
 Marie Långmans, Jonsson, Sverige
 Charlotta Östlund, Finland

Avesta Art 2011

Hanna Beling, Sverige
 Nygårds Karin Bengtsson, Sverige
 Michael Ellburg, Sverige
 Helena Blomqvist, Sverige
 Eric Dyer, USA
 Kaj Engström, Sverige
 Pontus Ersbacken, Sverige
 Gabriella Göransson, Norge
 Henry Grahn Hermunen, Finland
 Jörg Jeschke, Sverige
 Sara Lundberg, Sverige
 Anders Stimmer, Sverige
 Stina Wirsén, Sverige
 Ulrika Minami Wärmling, Sverige

